

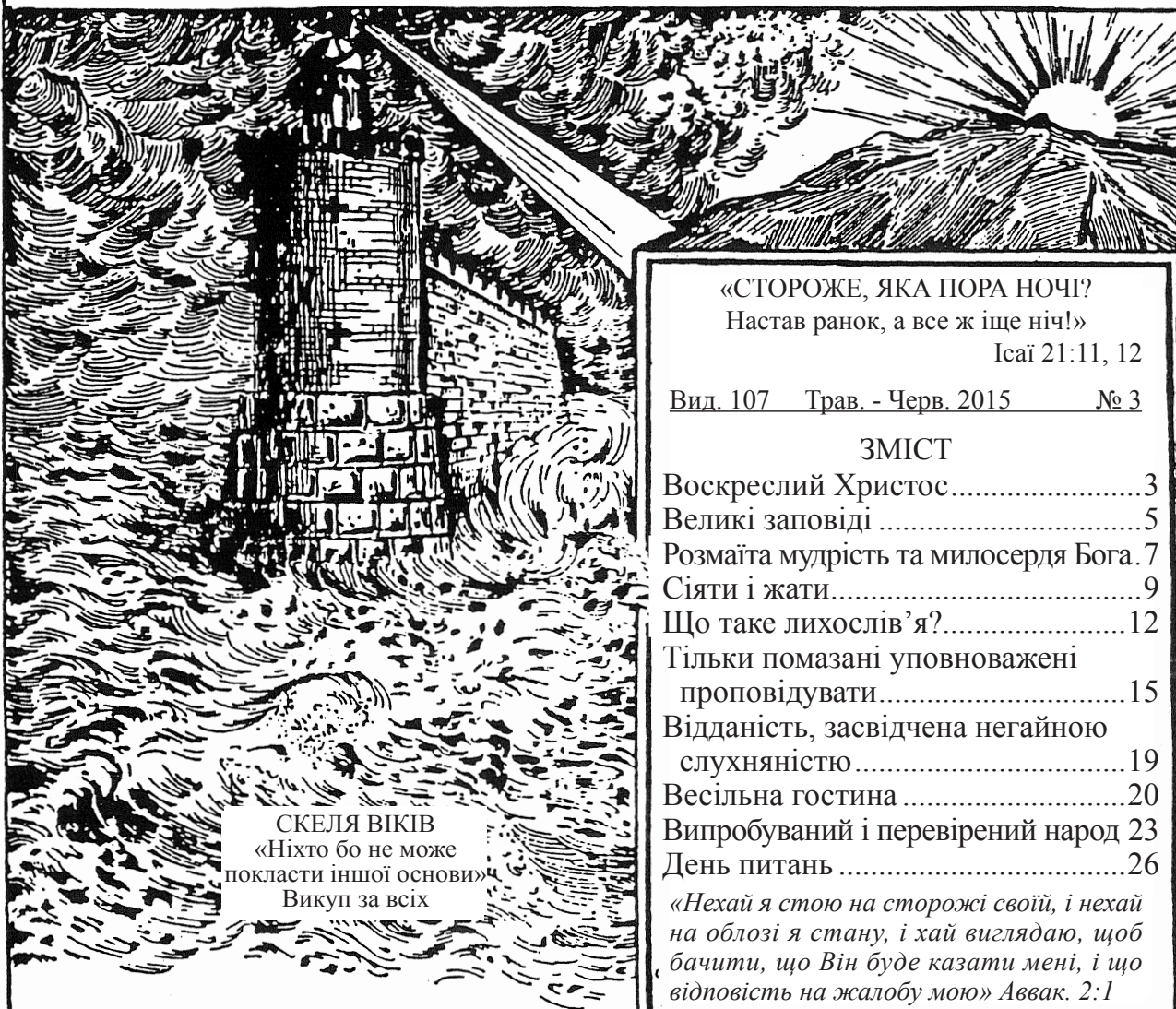
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 107 Трав. - Черв. 2015 № 3

ЗМІСТ

Воскреслий Христос.....	3
Великі заповіді	5
Розмаїта мудрість та милосердя Бога. 7	
Сіяти і жати.....	9
Що таке лихослів'я?.....	12
Тільки помазані уповноважені проповідувати.....	15
Відданість, засвідчена негайною слухняністю.....	19
Весільна гостина	20
Випробуваний і перевірений народ	23
День питань	26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ВОСКРЕСЛИЙ ХРИСТОС

МАРКА 16: 1-8; МАТВІЯ 28: 11-15

“Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!” (Луки 24: 5, 6).

ВОСКРЕСІННЯ з мертвих є дивовижною річчю. Його здійснення стане найвеличнішим проявом Божественної Сили, показаної колинебудь ангелам та людям. Пробудження дочки Яіра, сина вдови з Наїна і Лазаря, приятеля Ісуса, ніде не назване воскресінням із мертвих. Це тільки пробудження, останнє з яких було найбільш дивовижним, бо Лазар був мертвий чотири дні, і почалося псування. Воскресіння з мертвих, обіцяне в Біблії, має повернути особистість та свідомість мільярдам людей, які померли, пішли до пороку на основі Божественного вироку “смертю помреш” (Гиж.). “Бо ти порошок, і до пороку вернешся”. Отже, не могло бути мови про воскресіння – неможливо було уникнути Божественного присуду, хіба що шляхом, задуманим Богом, а саме, що Ісус займе місце первісного грішника, Адама. Відкупити його від вироку смерті означало купити всіх, які померли в ньому. Тому читаємо, що Христос помер, “щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних” (1 Петр. 3: 18).

Однак з’явилися помилкові уявлення, що воскресне тільки тіло, що Бог позбирає від чотирьох вітрів кожен порошок, яка колись становила частину людського тіла, і наново відбудує людський рід із тих самих частинок матерії, з яких він свого часу складався. Абсурдність такої ідеї стає очевидною, коли ми візьмемо до уваги, що тіла мертвих так чи інакше вбирають рослини, які пізніше поїдають тварини та люди. Це добре ілюструє історія про яблуню, коріння якої проросло крізь труну і формою почало нагадувати труп людини. Яблука з неї їли різні

люди; також ними годували свиней, м’ясо яких пізніше завезли у різні частини країни.

Ця дотепна розповідь вдало ілюструє безглуздя загально прийнятого перекрученого вчення Святого Письма. Наша трудність полягала у тому, що ми загубили з-перед очей факт, що, як твердить Біблія, вмирає душа. “Душа, що грішить, вона помре” (Єз. 18: 4, 20). Наші тіла постійно змінюються та відновлюються. Наука говорить, що це відбувається кожних сім років. Отже, протягом дев’ястот тридцяти років життя тіло, в якому Адам згрішив, минулося, а також багато інших тіл. Але його душа, його особистість, померла лише раз, коли йому було дев’ястот тридцять років. Вмирає душа; відкуплена є душа, і воскресне душа. “І коли сієш, то сієш не тіло майбутнє”.

НАШ ГОСПОДЬ БІЛЬШЕ НЕ Є ЛЮДИНОЮ

Христос, Логос в Отця, був живою душею, істотою на високому рівні існування. Заради людини Він упокорився і став рабом – “приймавши вигляд раба... і подобою ставши, як людина” – як людська душа. Далі Він помер як людська душа, як людська істота – “на смерть віддав душу Свою”. “Душу Свою поклав Він як жертву за гріх”. “Він через муки Своєї душі буде бачити плід [нагороду], та й насититься” (Іс. 53: 10-12).

Ісус помер як людська душа, але був піднятий з мертвих як Душа вищого порядку. Потім Він зійшов, як звістив наперед, туди, “де перше Він був”, на духовний рівень. Він був “умертвлений тілом, але оживлений [став живим] у дусі” (1 Петр. 3: 18, Хом.). Він взяв тілесну природу

лише для величної цілі – дати викупну ціну за людину; і коли Він дав цю викупну ціну, віддаючи Себе на смерть, Отець підняв Його до слави, честі та Божественної природи, “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване” (Еф. 1: 21; Фил. 2: 9). Той, хто зійшов угору у Своему воскресінні, був Тим, хто попередньо зійшов із неба до земного стану, як про це говорить св. Павло.

А так як у Своему воскресінні Ісус був зовсім іншим, то з цього погляду ми здатні зрозуміти, чому після воскресіння Він поведився не так, як раніше. Після Свого воскресіння, читаємо, Він з’являвся і зникав. Показавшись учням на кілька хвилин кожного разу, Він щезав з-перед їхніх очей. Ніколи досі Він не робив нічого подібного. Після воскресіння Він з’являвся у різних тілах, у різному вигляді, у різній одежі. Марії Він з’явився як садівник; двом учням, які подорожували до Емаус, Він з’явився як подорожній. Він з’являвся не тільки як інша особа, але й у іншому одязі, бо Його одяг вояки поділили між собою.

Безсумнівно, Він був відданий на смерть у плоті, але оживлений у дусі! Тепер Ісус показувався як Дух, що приймає різний людський вигляд та одягу, які найбільше відповідали обставинам. Він, як Духовна Істота, міг приходити до зібраних учнів, коли двері були замкнені і заперті зі страху перед юдеями. Він створював, тобто матеріалізував тіло та одягу у їхній присутності, а потім за кілька хвилин зникав з-перед очей, розчиняючи тіло та одяг, а Сам, як Духовна Істота, ставався невидимим. Так Він був з учнями сорок днів до вознесіння, проте вони Його не бачили, хіба що кілька хвилин кожного разу під час семи різних з’явлень.

Ці сорок днів були дуже потрібними для учнів з числа юдеїв, а також усіх Господніх послідовників, щоб вони навчилися двох важливих лекцій:

- (1) Що Він тепер живий, а не мертвий;
 - (2) Що Він тепер Дух, а не людина.
- “Господь же то Дух” (2 Кор. 3: 17).

ВАЖЛИВІСТЬ ВОСКРЕСІННЯ НАШОГО ГОСПОДА

Те, що наш Господь більше не плоть, а Духовна Істота з небесною славою, виразно дає зрозуміти розповідь св. Павла про події, які з

ним трапились. Він пояснює, що дванадцять апостолів повинні були нести свідоцтво про факт, що Ісус встав із мертвих. Як можна було нести Євангельське Послання про надію мати Божественну милість через мертвого Спасителя? Якщо Христос не встав, то хто може встановити Месіанське Царство? Хто дасть Церкві частку в Першому Воскресінні і зробить її учасницею Його небесної слави? Якщо Христос не встав, то хто може покликати з гробу мільярди тих, які сплять, хто може збудити їх Голосом, який промовляє мир через Ісуса Христа, щоб скористатися з можливостей вічного життя через слухняність Царству?

Апостол переконливо звертає на все це нашу увагу, кажучи: “А коли Христос не встав, то марна віра ваша... Тоді й померші в Христі погибли” (1 Кор. 15: 16-18, Кул.). З цього бачимо, що св. Павло зовсім не поділяв поглядів тих, які небіблійним чином вважали, що Ісус, коли був мертвий, насправді був живий, і що воскресіння померлих є простою формальністю, цілковито необов’язковою для виконання Божого Плану. Божественне вчення полягає у тому, що мертві нічого не знають і що воскресіння мертвих обов’язково потрібне для будь-якого майбутнього життя, надії або благословення. Факт, що Христос був піднятий з мертвих, є гарантією того, що Божа сила може підняти мертвих. На додаток, це – гарантія, що Ісус виконав працю, задля якої прийшов у світ. Це свідчить, що Він мусів виконати Божественний Закон досконало, інакше не заслуговував би на воскресіння з мертвих. Крім того, це свідчить про цінність Його життя – про його ефективність, як відшкодування за гріх батька Адама, і про те, що воно було викупною ціною за гріхи світу.

ПОЯВИ ПІСЛЯ ВОСКРЕСІННЯ

Св. Павло розповідає, що він бачив Ісуса після воскресіння. Він розповідає, що це з’явлення Господа було немов яскраве світло, що перевищувало сяєвом сонце опівдні, і каже про вплив, який воно мало на його характер та на його зір; що один побіжний погляд на славного Ісуса знищив його зір, який, щоправда, згодом був частково відновлений завдяки Божественній милості. Це було восьме з’явлення Ісуса Своїм учням. Під час семи з них Він з’являвся у плоті, а під час одного з’явився у славі, що

перевищувала яскравістю сонце. Ісус був той самий кожного разу, але прояви були іншими. З'явлення у плоті під час сорока днів точнісінько відповідали з'явленням, які Ісус мав задовго до того, і одним з яких було з'явлення Аврааму. Він їв і розмовляв з Авраамом, але Авраам не знав, що він розмовляє з Господом, і думав про Нього тільки як про людину, бо Той мав людський вигляд і звичайну одягу. Потім Він зник з-перед очей Авраама, як зникав з-перед очей апостолів та Савла. Коли Він з'явився Аврааму, то був Духовною Істотою, і так само був Духовною Істотою після Свого воскресіння, коли з'являвся апостолам. Натомість у проміжному часі Він став плоттю саме з метою постраждати, Справедливий за несправедливих.

Після того, як Господь постраждав, вже не було причини, чому Він повинен далі залишатися плоттю. У небі Господь Слави не є плоттю, не є людиною. Коли б Він був нею, то був би "мало чим зменшеним... від ангелів" (Хом.). Але апостол запевнює нас, що у Своему воскресінні Він піднявся набагато вище ангелів (Фил. 2: 9-11; Євр. 1: 3, 4).

Ісусові було однаково легко з'являтися у тій чи іншій подобі, у тому чи іншому одязі. Він з'являвся у різному вигляді, щоб донести подвійний урок: Він більше не мертвий, Він більше не людина. Його друге з'явлення з ранами, щоб переконати св. Хому, заслуговує на те, щоб звернути на нього особливу увагу. Ісус був готовий дати будь-який потрібний доказ, бо коли би Його учні не повірили у Його воскресіння, вони не змогли би виконати праці, яка була перед ними, і навіть не змогли би отримати Святий Дух у П'ятидесятницю. Святий Дух був даний тільки тим, хто повірив у Ісуса – хто прийняв факт Його смерті як жертви за гріхи і прийняв Його як Спасителя, через Якого до них прийде Божественне благословення, зачаття Святим Духом і відновлення до спільності з Богом як дітей Бога.

ЩЕ ІНШІ БІБЛІЙНІ ДОКАЗИ

Якщо потрібен ще один доказ, що Ісус більше не є тілесною істотою – людиною – то цей доказ можна знайти в запевненні апостола, що плоть і кров не можуть успадкувати Божого Царства і що кожний член Церкви повинен перемінитися, перш ніж увійти в Христове Царство і мати в ньому частку. Ця зміна буде від земного стану (умов, душі) до духовного стану (душі, істоти). Апостол говорить, що ми всі повинні перемінитися, щоб стати схожими на нашого Господа. Якщо наше плотське тіло має поступитися місцем духовному тілу, щоб ми могли бути схожими на нашого Господа, тоді, зрозуміло, Він є духовним тілом, духовною істотою, духовною душею. Це також погоджується зі словами св. Павла про воскресіння Церкви. Він каже: "Сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне". Однак той самий апостол представляє нашій увазі щось зовсім інше у Фил. 3: 21, де говорить, що Господь Ісус "перемінить наше понижене тіло, щоб було подібним до його прославленого тіла" (Хом.). Тут думка стосується Церкви в цілому, а не особистих тіл Церкви. Апостол говорить про наше понижене Тіло в однині. Річ у тому, що Ісус, Голова Церкви, зазнав пониження перед Своєю смертю та воскресінням. Голова Церкви був підвищений, прославлений, понад вісімнадцять століть тому. Відтоді всі, які приєдналися до Його Справи, ототожнюються з Тілом, громадою, якою нехтують люди, пониженим Тілом, про яке св. Павло каже: "Ми стали, як сміття те для світу, аж досі ми всім, як ті викидки". Але при другому приході Христа приниження Церкви, Його Тіла, припиниться, бо Господь славним чином перемінить Своє Тіло у Першому Воскресінні. Відтоді більше не буде приниженої Церкви, Тіла, бо вона буде прославлена.

R5578 (1914 p.)

ВЕЛИКІ ЗАПОВІДІ

"Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе"
(Луки 10: 27).

ОДНОГО дня, коли навчені в Законі намагалися впіймати нашого Господа на слові, вони поставили Йому багато запитань. Один книжник, досить добре освічений, чув скільки запитань було поставлено і як вдало наш Господь відповів

на них. Тож він поставив своє – очевидно дуже щиро, а не з наміром упіймати Ісуса: “Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?” – маючи на думці П’ятикнижжя. Ісус відповів, що першою, головною зі всіх, є заповідь: “Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш – Господь один! І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм і всією душею своєю, і всією силою своєю”.

Наш Господь процитував слова Старого Завіту (5 М. 6: 4, 5). Яким вражаюче всеосяжним є цей вислів! Хто сьогодні, через сотні років, міг би так всебічно підсумувати велику правду, яка міститься у цьому вірші? У його першій частині проявилася Небесна Мудрість. Та сама Небесна Мудрість проявилася у посиленні на ці слова нашим Господом. Він нічого не додав, бо нічого не можна було додати.

Більше того, ми з кожним днем все виразніше бачимо суть цього виразу – Любов. Любов є головною річчю. Багато хто в давні часи, тримаючись поширених учень, змінив цей вираз, щоб ми читали, що треба жахатися, боятися, тремтіти, бо, казали нам, Всемогутній Бог Всесвіту має велике пекло мук, приготоване ще до того, як створено людину, в якому Він збирається вічно катувати більшу частину людства. Але так казали віровчення. Натомість Біблія стоїть осторонь усіх людських віровчень та забобонів і розповідає нам, що Бог є Любов, що Він є Отцем Світла та Милосердя, від Якого походить всякий добрий і досконалий дар.

Біблія також розповідає про Божественне прощення, Божественно заплановане через дорогоцінну кров Христа ще перед закладенням світу. Вона розповідає нам, що це прощення гріхів є не тільки для Церкви, вибраних, малої жменьки покликаних сьогодні зі світу, але остаточно Любов Бога проявиться до всіх створінь, щоб вони, прийшовши у властивому часі до знання цієї любові, могли полишити гріх і прийняти те, що для них Божественно передбачено – отримати взамін під владою Царства Месії велике благословення реституції розумової, моральної та фізичної досконалості, загубленої через непослух батька Адама.

ДРУГА ЗАПОВІДЬ

Ісус вийшов за межі запитання і сказав, що Друга Заповідь тісно пов’язана з Першою, а саме: “Люби... свого ближнього, як самого

себе”. Знову ми здивовані, як багато сказано кількома словами. Скільки книжок написано, в яких міститься набагато менше. Жодна релігія, окрім релігії Біблії, не об’являє такого милосердного та співчутливого Бога, як про це свідчить Його люблячий задум для добра Його створінь. Жодна релігія навіть не натягає на любов у відповідь. Жодна релігія не пропонує такого високого критерію стосунків з нашими ближніми.

Про цей Закон Бога, якому майже чотири тисячі років, дізналися, певною мірою через юдеїв, також інші народи та люди (5 М. 4: 6-8), але жоден з них не збагнув його істинного змісту. Найбільш схоже трактування можна знайти хіба що у творах Конфуція, де сказано, що іншому не треба робити того, що ми не хочемо, щоб він робив нам. Але який контраст! Один вислів – негативний, а другий – позитивний, тобто: “Люби... свого ближнього, як самого себе”.

Справді, в Законі Бога є щось, що надає йому Божественності. Яким чудовим був би світ зі всіма його тернями, колючками і труднощами, якби люди зуміли і запрагнули жити на основі двох цих величних Законів, щоб кожна людина любила Небесного Отця понад усе, служила Йому всіма силами і талантами, і любила свого ближнього, як самого себе, намагаючись служити цьому ближньому, коли трапиться нагода! Довкола був би Рай. Ми вдячні Богу, що саме про це ми маємо запевнення, що світ буде таким, коли буде встановлене Месіанське Царство.

Божественний задум, який передбачив смерть Христа як відшкодування за гріх Адама, також передбачив Царювання Христа як відшкодування за царювання Гріха та Смерті. Божественна обітниця запевнює нас, що остаточно всі, хто любить праведність та правду і прагне її, будуть благословенні та удосконалені і матимуть вічне життя. Вона запевнює також, що земля, підніжок Бога, стане славною під час тисячі років Царювання Месії і що остаточно всі прихильники гріха, відмовившись робити поступ у праведності, будуть знищені з-посеред народу в Другій Смерті. Так буде запроваджений щасливий День, про який ми так довго молилися: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. Тоді виконається обітниця, що кожне

коліно схилиться і кожний язик визнає, і вся земля буде наповнена славою Бога.

“НЕДАЛЕКО ВІД ЦАРСТВА”

Книжник був вражений і визнав правдивість відповіді Ісуса. Він сказав: “Добре, Учителю! Ти поправді сказав, що Один Він, і нема іншого, окрім Нього, і що Любити Його всім серцем, і всім розумом, і всією душею, і з цілої сили, і що Любити свого ближнього, як самого себе, це важливіше за всі цілопалення й жертви!”

“Ісус же, побачивши, що розумно той відповідь дав, промовив до нього: «Ти недалеко від Божого Царства!»” Під цим Учитель розумів, що книжник дуже близький до того, щоб стати Його учнем, одним з тих, хто чекає на Царство, сподівається його, шукає, готується до нього. Саме таких “справді ізраїльтян”, що в них немає підступу, шукав Ісус, щоб вибрати їх з юдейського народу, а потім щоб широко відкрити двері поганам до привілеїв Царства. Юдеї розуміли, що у Своему приході Месія вибиратиме клас Царства, якому буде дана божественна влада. Саме це Ісус робив. Його слова, Його вчення притягували одних і відштовхували других.

“БОГ ДИВИТЬСЯ НА СЕРЦЕ”

Храм у Єрусалимі далі був новобудовою, і потрібні були гроші для його утримання і т. д. Люди мали привілей вносити їх і, очевидно, робили це з охочим серцем. Хоча багато хто був введений в оману традиціями старших (ще названих ученнями праотців), і юдеї були спантеличені облудою сліпих докторів богослов'я, в них було бажання служити Богу і поклонятись Йому. Про це свідчила готовність приносити гроші і кидати їх до храмової скарбниці, що стояла біля воріт.

Ісус сидів якраз навпроти цієї скарбниці і спостерігав, як люди з різних класів давали гроші: багаті зі свого достатку, а бідні зі своїх злиднів. І ото прийшла вдова, яка кинула до скарбниці дві лепти – найдрібніші мідні монети, що були в обігу, кожна з яких вартувала приблизно десяту частину цента. Не треба думати, що вбога вдова кинула їх для показності, бо монети були надто дрібними, щоб ними хвалитися. Припускаємо, що Ісус, маючи Божественну силу, знав про цю жінку, про її обставини та її дар. Він використав це як привід для невеличкої проповіді апостолам. Ісус сказав, що ця вбога жінка дала в Божих очах більше, ніж дав будь-хто коли-небудь. На їхнє здивування Він пояснив, що вона кинула туди, по суті, все, що мала – свій прожиток – тоді як інші давали тільки частину зі свого достатку – ту частину, про яку вони не надто би шкодували у разі втрати.

Наведена невеличка подія показує нам, як Господь оцінює жертви та служіння. Він високо цінує не те велике, що хтось із нас робить чи намагається робити. Дуже малі речі в нашому житті, дуже малі жертви, дуже мале самовідречення в очах світу були би нічим, та в очах Учителя вони є чимось великим, якщо свідчать про любов, відданість і самопожертву Господу та Його Справі.

Більше того, Господь знав, що ця жінка давала гроші на інституцію, яка відкинула Його і незабаром мала бути знищена, бо більше не заслуговувала на існування. Та яким би не був стан інших, Господь дивився на серце того, хто давав, і на мотиви його дару – “що могла, те зробила вона”. Наскільки нам відомо, вона пізніше стала Його ученицею. Власне, з таких сердець, які жертвують собою, Господь творить учнів.

R5521 (1914 p.)

РОЗМАЇТА МУДРІСТЬ ТА МИЛОСЕРДЯ БОГА

“Коли ж відкинення їх то примирення світу, то що їхнє прийняття, як не життя з мертвих? А коли святий первісток, то й тісто святе; а коли святий корінь, то й віття святе” (Римлян 11: 15, 16).

ЮДЕЙСЬКИЙ народ був примирений з Богом образним чином, завдяки чому став Його особливим народом. Юдеям належали всі Його

обітниці, і жодна обітниця не була дана поганам. Стосунок юдеїв до Бога був через їхню Угоду. Але після тисячі восьмисот сорока п'яти років особливої милості вони, відкинувши Месію, показали, що не заслуговують на продовження особливих привілеїв. Під час випробування вони зазнали невдачі і потрапили в заслуплення та руїну, аж виконалося їхнє “подвійно” – тисяча вісімсот сорок п'ять років немилості.

Однак не всі були позбавлені милості. Вірний залишок був зібраний до Євангельської Кошари, тоді як решта виявилась “розкиданою та убогою” (КJV). Вірним залишком був клас первістків – Церква Христа. Тоді Бог звернув Своє Послання до всього світу. Римляни, греки, британці, французи, германці, шведи, норвежці, датчани і т. д. – всі народи – отримали таку саму можливість. Це не означає, що така нагода була дана всім людям зі всіх народів. Ні, Бог вибрав тут і там осіб із відповідним характером, які радо відгукнулись на Послання: голодні і спрагнені праведності, вони мали вуха, щоб із готовністю слухати. Бог дав їм Послання примирення і послав нести Радісну Вістку іншим з цього класу.

Ті, які повірили цьому Посланню, примирилися з Богом через смерть Його Сина. Вони стали громадою пожегтованих, які радо кладуть життя як послідовники Учителя. Послання цього великого спасіння лунало впродовж всіх років теперішнього віку, і деякі особи з кожного народу відгукнулись і увійшли в Тіло Христа. Цього не було би, якби юдеї не виявилися невірними як народ і не були позбавлені милості. Про це дізналися погани. Вони побачили, що милість Бога, благословення Бога, прийшло до них в той самий час, коли було забране в юдеїв.

“ЖИТТЯ З МЕРТВИХ”

Буквальні ізраїльтяни, позбавлені милості як народ, далі мали можливість особисто увійти в Христа, але не мали особливої милості як народ. Справді, відкинення Ісуса як свого Месії, а також запекле упередження та засліплення були свого роду великою прірвою, що відокремлювала їх, як народ, від Євангельського Послання, і небагато хто з них прийняв Боже Послання у Христі. Як говорить апостол, їхнє засліплення як народу не зникне, “поки не ввійде повне число поган [щоб укомплектувати Євангельську Церкву]”. Цей час майже настав; Євангельська Церква майже укомплектована.

Чи пам’ятаєте, як відбудеться відновлення буквального Ізраїлю? Так. Святе Письмо твердить, що це буде через Нову Угоду: “Це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні”. Дана річ відбудеться при встановленні Царства Месії, і цю Угоду має запровадити Месія. Що це означатиме для юдеїв? Це означатиме, що їхнє “подвійно” виконалося, що “виповнилась його

[Єрусалима] доля тяжка, що вина йому вибачена” (див. “Виклади Святого Письма”, Том 2, розд. 7). Це означатиме їхнє воскресіння з мертвих – як народу, так і окремих осіб, як символічно, так і буквально. “Коли ж відкинення їх то примирення світу [прищеплення поганських “диких оливкових гілок” до “оливкового дерева”, від якого більшість юдеїв була відламана], то що їхнє прийняття [назад], як не життя з мертвих?” (Рим. 11: 15).

А ось ще інше біблійне вчення про воскресіння з мертвих. Обітниця, дані Аврааму, Ісаку, Якову, Давиду, пророкам та іншим, повинні виконатися. Хоча Бог на певний час відкинув цей народ, Він позбирає його на основі Своєї обітниця, коли закінчиться період його покарання – “семикратно” (див. Том 2, розд. 4). Продовжуючи думку, бачимо, що Божа обітниця Аврааму про благословення всіх народів, племен та родів землі через його насіння – небесне та земне (клас “зір небесних” та клас “піску, що на березі моря”) – ще має виконатися (1 М. 22: 15-18). Виконання цієї обітниця потребуватиме пробудження всього людського роду з гробу. Щедрість чудового Божого задуму для Його людських створінь незабаром стане зрозумілою ангелам і людям – живим і мертвим – всьому людському роду.

СВЯТІСТЬ ПЕРВІСТКІВ І НАСТУПНИХ ПЛОДІВ

У 16-му вірші апостол показує, що первістки (перші плоди) цього великого “оливкового дерева”, яке виростає з кореня Авраамової Угоди, є святі. Так само з усіма плодами. Хоча Обітниця, дана Аврааму, дана безпосередньо його земному насінню, тим не менше, Бог, Який знав кінець на початку, знав, що первістком цієї Обітниця буде духовне насіння Авраама – Христос, Голова і Тіло. Однак відламання численних природних гілок і прищеплення на їхнє місце “диких оливкових гілок”, як це відбулося протягом Євангельського віку, ще не було межею великого Божого Плану. Божа мета – мати святе Насіння. Першим був випробуваний Авраам; схожим чином мали бути випробувані всі, які повинні були становити це Насіння. Але вони мали стати знаряддям у руках Єгови для виконання Його Плану спасіння.

“А коли святий первісток, – стверджує апостол, – то й тісто святе”. Вираз “тісто” було би краще перекласти як “ціле” (Гиж.), бо апостол говорить про народ. Корінь – святий, тобто Угода Єгови, стверджена Його клятвою Аврааму. Так усі, які приєдналися до цього кореня і одержали життя, привілеї та благословення від нього, також будуть святими.

Авраам образно представляв Бога Єгову; Ісак представляв Сина, нашого Господа Ісуса; Ревека, дружина Ісака, представляла Наречену Христа, членів Його Тіла. Всі разом – Отець, Син і Наречена – приведуть святий, земний Ізраїль. Він остаточно включатиме все людство, яке увійде під вимоги Нової Угоди. Отже, відновлений Ізраїль і весь світ – весь рід Адама, який повернеться до згоди з Богом, – становитиме “тісто святе”, “ціле”, наступні плоди.

Дивлячись на глибини Божого Плану – у світлі того, що Він говорить нам про майбутнє,

а також про минуле – бачимо, як все це дивовижно! О глибино Божої мудрості і знання! Намарно намагатися збагнути Його діяння, якщо Йому не буде до вподоби відкрити нам Свої плани. Його діла є для нас таємницею, хіба що нас осяяв Його Дух. Хто зміг пізнати Його милостивий План, що лежить за межами людського розуміння? Хто допомагав Господу влаштувати такий План? Людській мудрості далеко до нього. Тільки Бог міг бути його автором. Юдей ніколи б не додумався прищепити поган до найбільших благословень Обітниць. Поганин ніколи би не зробив так, щоб первісний стовбур та гілки були юдейськими, а він сам мав привілей прищепитися. Ні, цей план є однозначно від Бога і добре ілюструє Його доброту та суворе, однак справедливе, поводження. Весь План є від Нього, здійснюється Його силою, і Йому слава навіки.

R5533 (1914 p.)

СІЯТИ І ЖАТИ

ГАЛАТ 6: 1-10

“Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне” (вірш 7).

НИНІШНЯ лекція мала бути уроком тверезості. Треба визнати, що особи, які йдуть на поступки пристрастям, що вимагають для себе шкідливих стимуляторів та наркотиків, неминуче пожинають рабську залежність від них, яка, відповідно, послаблює їхній характер. Всі добрі люди, які прагнуть в серці добра для себе та людства, змушені з жалем визнати спустошливий характер будь-якого зловживання. І не треба нехтувати жодним словом або прикладом, який би виявився допоміжним для ближніх і дозволив їм здобути сильний характер і стати корисними членами суспільства. Однак можемо бути певні, що жодна річ не звільнить цілком і повністю людство від недоліків грішної природи, окрім Божого призначеного засобу – Царства Месії. Проте таке переконання не повинно стримувати нас від того, щоб у кожній справі стати публічно на боці праведності та найкращих інтересів людства.

З іншого боку, не удаваймось до крайніх заходів, які дехто схвалює, а точно дотримуймось

вчення Біблії як у цій, так і в кожній іншій справі. Йдучи (в нашій лекції) в такому напрямку, ми обов’язково повинні звернути увагу на факт, що слова апостола не стосуються якогось одного виду зловживання. Апостол не звертається до світу. Ще менше він має на увазі нещасних п’яниць. Він звертається до посвяченого Божого народу, як про це сказано у перших віршах Послання.

До посвячених християн апостол звертається як до братів, даючи поради, як поводитися з ближніми, які, можливо, припустилися помилки або вплуталися у якийсь різновид гріха – не з причини того, що їм подобається гріх, а з причини недоліків плоті або несприятливого оточення. Найбільш духовні у Церкві повинні прикласти зусилля, щоб повернути того, хто помиляється, до стану праведності та спільності з Богом. Це вони повинні робити покірним чином, пам’ятаючи, що вони також недосконалі плоттю і часом можуть необережно потрапити у гріх всупереч прагненням власного серця.

Так вони повинні “носити тягарі один одного” – допомагати один одному боротися з недоліками плоті та напосіданнями гріха і таким

чином виконувати загальний закон Христа. Закон Христа – це закон служіння і самопожертви в інтересах інших. Хто, побачивши, що брат помиляється, тільки захилить голову назад, нехтуючи ним гордовито, зарозуміло, на кшталт “ти не такий святий як я”, той ще насправді не навчився, чим є Закон Христа, який має керувати усіма членами Тіла.

Закон Христа, звертає увагу апостол, є Законом Любові. Ісус, керований цим законом Любові, віддавав Своє життя не тільки за друзів, але й за ворогів. Тому всі, які вважають себе учнями або послідовниками Ісуса, повинні мати такий самий розум, таку саму вдачу, такий самий дух, і повинні прагнути дотримуватися того самого закону любові. Апостол каже: “І ми мусимо класти душі за братів” (1 Ів. 3: 16), – намагатися допомагати братам вибратися з труднощів і привести їх ближче до Господа та Його критеріїв.

ЗАБАГАТО САМОВПЕВНЕНОСТІ

Апостол показує, що великою небезпекою, яка заступає шлях усім справжнім послідовникам Ісуса, є зарозумілість – висока думка про себе і, відповідно, недостатньо висока думка про братів, особливо про тих братів, які спотикаються в деяких речах, в яких ця особа ще не оступилася.

Одним із перших уроків, який треба за-своїти, є урок, що насправді ми – ніщо, що ми – в’язка недосконалостей, і, виходячи тільки з власних заслуг, не можемо встояти перед Богом, ані здобути Його прихильності. Більше того, ми повинні навчитися, що якою мірою ми думаємо про себе, як про когось особливого, такою мірою ми неприємні Богу і стаємо все меншими в Його очах. Тому, якщо хтось вважає себе кимось у Божих очах, то повинен почати розуміти, що він є нічим, що він не заслуговує на Божественну увагу, хіба що через милість Бога у Христі. Така особа себе обманує і стає на перешкоді власному поступу на добрій дорозі.

Отже, кожен, замість того щоб судити і докоряти свого ближнього або брата у Христі, повинен показати свої власні вчинки. Він повинен уважно розгледіти і побачити, наскільки зробив поступ у тому, що Бог вважає приємним у Його очах. Він повинен намагатися

вияснити, наскільки він позбувся гніву, злоби, ненависті, заздрості, колотнечі і зодягнувся у благодаті Божого Святого Духа – покору, доброту, стриманість, довготерпіння, братню доброзичливість, любов.

Наскільки він здатний бачити в собі поступ згідно з цими біблійними мірками, настільки в нього є підстава радіти, не намагаючись при цьому в жодному значенні і жодною мірою порівнювати себе з іншими і, як результат, оцінювати себе виключно на основі недоліків, які він може бачити в інших. Дотримуючись такого шляху, кожен повинен виявляти власні недоліки, намагатися нести власні тягарі і, відповідно, не бути тягарем або осудом для інших – для Господа або братів.

Якщо дотримуватися цього вчення, то не залишиться місця для панування в Церкві. Радше, як говорить апостол, “хто слова навчається, нехай ділиться всяким добром із навчаючим”, розповідаючи про всі отримані благословення та більш ясне розуміння Божого Слова, яке вдалося здобути. Апостол міг також мати на думці, що той, хто одержав благословення від учителя, може шукати нагоди віддячитися учителеві чи то подякою, чи співпрацею, чи ще якимось допомагаючи учителю в його праці навчання кожним добрим і корисним чином.

У цьому є певний принцип. Бог діє на основі засад справедливості, і Його не можна обманути. Його око читає наше серце, мотиви, наміри. Ми можемо якийсь час обманювати себе уявними аргументами, але ніхто не може обманювати Бога. Принцип Божественного ладу такий, що посіяне принесе врожай, а зібраний врожай буде того ж характеру, що й посіяне (Гал. 6: 7).

ВАЖКЕ ЗАВДАННЯ ХРИСТІЯНИНА

Світ не має нічого спільного зі сіянням та жнивими, про які говорить апостол. Це стосується тільки Церкви. Вона складається з тих, які почули голос Бога, що пропонує прощення гріхів через Ісуса Христа усім, хто став Його учнями, а також Божественну підтримку і зачаття Святим Духом до нової природи та слави, честі і безсмертя. Хто дійсно та щиро став послідовником Христа, хто взяв свій хрест і склав угоду, щоб зі самозреченням йти слідом за Учителем, той є справді християнином.

Йому належить впорядкувати свої кроки у згоді з Господнім керівництвом і розуміти, що наслідки в його житті будуть пропорційними дотриманню Угоди Самопожертви та вірності як учня Ісуса. Він уклав угоду відмовитись від того, що у світі, від його мрій, задумів, амбіцій, і пожертвувати усім цим, щоб стати “спадкоємцем Божим і співспадкоємцем Христовим” (свого Господа Ісуса) у небесній спадщині (Рим. 8: 17).

Він повинен розуміти, що недостатньо погодитися сіяти для Духа. Жнива духовних благословень та розвитку серця залежатимуть від його вірності в тому, як він сіяв. “Хто сіє для духа”, тобто живе духовним життям, намагається служити волі і Духу Бога в усіх словах, вчинках та думках, той погне найбільший врожай духовного розвитку різних рис, які мають становити подобу характеру Господа Ісуса Христа.

З іншого боку, той, хто сіє для плоті, тобто, хто живе за плоттю, намагаючись їй догоджати, поводитись, як підказує тілесний розум (воля), або намагаючись догодити тілесному розуму (волі) своїх друзів та рідні, той повинен сподіватися, що у його випадку плоть, якщо їй сприяти, буде сильніше контролювати життя, і він, відповідно, зробить менше поступу за Духом.

Іншими словами, апостол пояснює, що кожного разу, коли ми звертаємо увагу на плотські нахили нашої деградованої природи, ми чинимо перешкоди нашому духовному розвитку, і тенденцією таких поступок плоті буде зіпсуття, смерть. З іншого боку, наскільки ми умертвляємо нахили плоті і намагаємось жити в згоді з Духом Господа, настільки ми ставатимемо сильнішими духовно і будемо готовими до вічного життя на духовному рівні, яке Бог обіцяв тим, хто виявить свою любов до Нього і буде вірним принципам праведності.

Це не означає, що тільки ті, які повністю опанують плоть, отримують благословення від Господа, однак якщо ми не покажемо Господу, як ми цінуємо духовні речі, ми не зробимо в цьому поступу, не будемо заслуговувати на вічне життя і не отримаємо його. І, навпаки, якщо наша поведінка продемонструє Господу нашу любов до правди, праведності, і наше бажання подібатися Йому, якою би слабкою

не була плоть, Він вважатиме таких гідними вічного життя, знаючи, що коли вони матимуть досконалі тіла у воскресінні, вони радо житимуть в абсолютній згоді з Божественними постановами. Іншого разу апостол написав: “Щоб виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом” (Рим. 8: 4).

ВІРНА НАПОЛЕГЛИВІСТЬ У ДОБРИХ ВЧИНКАХ

У віршах 9 та 10 апостол допроваджує свій аргумент до завершення. Хто хоче робити правильно – хто хоче жити, як накреслено Святим Духом через слова Ісуса та апостолів, – той повинен не тільки покласти добрий початок через повне посвячення, але й продовжувати бути вірним і не втомлюватися боротися проти гріха та бути вірним праведності. Бог прагне розвинути і утвердити характер тих, які є Його народом; і коли вони постраждають певний час, будуть вести боротьбу і воювати проти недоліків плоті, вони пожнуть нагороду; вони здобудуть нові тіла, які Бог обіцяв – тіла Воскресіння. Тоді всі битви та випробування завершаться, бо нові тіла будуть у досконалій гармонії з новою волею, і не буде жодної причини для конфлікту між обома. Через них праця благодаті величним чином буде продовжуватися, щоб благословити світ. Тому, як каже апостол, не тільки уникаймо різкого ставлення до тих, хто повівся погано, не тільки пильнуймо себе, щоб сіяти для духа, а не для плоті, не тільки пильнуймо, щоб не знемогтися на цьому доброму шляху, але й, на додаток, “поки маємо час, усім робімо добро, а найбільш одновірним”. Роблячи так, ми копіюватимемо характер нашого Небесного Отця. Він – Джерело Благословення. Від Нього приходять благословення теперішнього життя – сонце і дощ – на справедливих та несправедливих, на злих і на добрих.

Як Небесний Отець постійно дає благословення, не вимагаючи прихильності, так і ми, Його діти, які зробили поступ і набули розвитку, повинні прагнути мати таку саму подобу характеру, таку саму вдачу, такий самий розум, тобто вдачу робити добро кожному, і, особливо, щире бажання робити добро всім Господнім дітям – всім, хто з Дому Віри.

R5561 (1914 p.)

ЩО ТАКЕ ЛИХОСЛІВ'Я?

“Щоб нікого не лихословили”

(Тита 3: 2, Дерк.).

НАГАДУВАННЯ апостола беззаперечно: ми не повинні говорити лихе про нікого. Виникає запитання: що св. Павло має на увазі? Чи він хоче сказати, що ми не повинні казати нічого про жодну людину зі злих намірів щодо неї? А може він має на увазі, що не треба говорити нічого поганого незалежно від намірів? Відповідаємо, що нам відомо достеменно, що говорити лихе з поганих мотивів, з поганих намірів було би огидним злочином, особливо у випадку Божої дитини. Але ми думаємо, що апостол мав на увазі, що, незалежно від мотивів, не можна говорити зле про нікого. Якщо такою є думка апостола – і ми віримо, що її навряд чи можна спростувати, – то це ставить весь Господній народ під дуже суворі вимоги. Якщо мотиви, щоб говорити лихе, погані, тоді справи ще гірші, але, незалежно від того, добрі вони чи погані, пам'ятайте, “щоб нікого не лихословити”.

Тепер виникає інше запитання: що таке лихослів'я? Відповідаємо, що ця річ має різні аспекти. Говорити лихе означає говорити щось, що кривдить, тож не треба говорити нічого, що кривдило би іншого. Дуже добре видно справедливість і розсудливість цієї вимоги при застосуванні Золотого Правилу. Чи ми би хотіли, щоб хтось зробив нам лихе? Чи ми би хотіли, щоб хтось говорив легковажно про нас, обговорював наші помилки чи те, що він тільки вважає нашими помилками, тим самим принижуючи нас в очах інших? Коли би Господній народ навчився застосовувати Золоте Правилу в кожній життєвій справі, це неодмінно принесло би велику користь.

Деякі найбільш сумлінні християни мають проблему в цьому напрямку. Розсуджуючи справу лихослів'я, деякі запитують: “Чи мої мотиви правильні?” Вони забувають, що їхні мотиви говорити принизливо про інших не мають нічого спільного з пересторогою апостола. Якими б не були мотиви, ми не повинні лихословити. Питання не в тому, добрі в мене мотиви чи погані, а в тому, чи я лихословлю? Чи я не говорю чогось, що суперечить Золотому Правилу, чогось, що я не хочу, щоб казали про

мене? Хотілося би прищепити цю думку до серця та розуму кожного читача цього журналу.

ЧИ РОЗПОВІДАТИ ПРО ПОРУШЕННЯ ЗАСАД Є ЛИХОСЛІВ'ЯМ?

Тепер виникає інше запитання: як застосувати пересторогу нашого вірша у тому чи іншому випадку вдома чи, наприклад, на роботі? Припустимо, що вдома або на роботі існують певні правила, прийняті, щоб регулювати взаємовідносини. У такому випадку, чи було би лихослів'ям із нашого боку повідомити про порушення таких правил? Ми не вважаємо це лихослів'ям. Якщо б ми самі порушували правила, то особа, яка би розповіла про це, вчинила би правильно, не роблячи нам жодної кривди або зла. Не повідомивши про порушення або ламання правил, така особа заохочувала би нас продовжувати поводитись неправильно.

Вважається, що Божий народ завжди має тільки добрі наміри в кожній справі. Мати якісь інші наміри, крім добрих, означало би мати злочинні наміри. Тому ми не повинні навіть брати до уваги інші наміри. Але особа, яка погоджується зайняти певне становище на роботі, вдома або в якійсь установі, приймає також умови та різні правила, пов'язані з таким становищем. Безумовно, майже всі положення та правила на роботі або вдома приймаються не з наміром скривдити когось, а для загального добробуту в справах, в сім'ї і деінде. Тому дотримання всіх таких зобов'язань варто вважати серйозною відповідальністю.

Про порушення треба говорити не зловмисно, а як про факт. Той, хто повідомляє, не повинен судити серце того, про кого він говорить. Це не справа поганого серця. Якщо в когось негаразди з головою, або він забудькуватий чи неухажливий, чи ламає важливі засади, то сказати про це не означає судити серце – особливо там, де повідомити про такі випадки є правилом. Це всього лиш справа обов'язку – річ необхідна, а також вимушена і правильна. Ми бачимо дію цього принципу в тому, як Бог влаштував наше тіло. Якщо станеться щось у тілі, наприклад, прищемить палець, то нерви негайно телеграфують мозку. Якщо поранити ногу, про цей факт одразу повідомляється мозок. Припустимо, що немає

можливості повідомити мозок про пошкодження члена тіла. Уявімо, що немає чутливих нервів, які би передали інформацію. Тоді хтось навіть не знав би, що він втратив палець руки або ноги, чи навіть втратив ногу, доки би він не спіткнувся і не впав.

З ПОРУШНИКОМ СПРАВИ НЕ ОБГОВОРЮЮТЬ

Ми не повинні весь час стежити, чи хтось не посягає на наші особисті справи. Знаємо, що ми, як і інші, маємо недоліки. Якщо хтось необережно наступить нам на палець, ми знаємо, що ми теж інколи наступаємо комусь на палець. Але особисті справи – це щось інше, ніж сім'я чи робота. Повідомити про порушення правил у домі чи на роботі не є втручанням в чужі справи. В інтересах кожного члена сім'ї або закладу стежити за інтересами колективу в цілому, до того ж належним і розумним чином.

Не було би правильним для будь-кого, хто займає якесь становище, намагатися поправляти кожного іншого на цьому ж становищі. Ніхто не повинен весь час ходити і виправляти інших: це не його справа. Але якщо інший ламає правила, то треба розповісти про факти, не надаючи їм жодного забарвлення. Якщо ми зробимо по-іншому, якщо кожен, хто бачить порушення, піде до того, хто порушує порядок, і буде намагатися залагодити з ним справи роботи чи сім'ї, будуть постійні непорозуміння. Той, хто порушує правило, намагатиметься захистити себе і буде казати: “Я поведився правильно, і що тобі до того, чи двері відчинені чи зачинені і т. д.?” Але якщо двері залишені відчиненими, ваш обов'язок сказати про це відповідальній особі і, тим самим, зняти зі себе відповідальність. Це не особиста справа, про яку згадується у Матвія 18: 15-18. Ми не маємо обов'язку розповідати Тарасу, Дмитру, Григорію, Марії та Івану про цю річ. Є конкретна особа, якій ми повинні про це сказати, і треба зробити це з усією доброзичливістю.

Особа обов'язково потрапить у клопоти, якщо буде намагатися керувати домом чи бізнесом таким чином, що ходитиме від одного до другого і буде намагатися їх поправити. Але якщо це новачок, і він ненавмисне порушив порядок, то було би добре звернути йому увагу: в домі є порядок і варто робити так і так. Але було би

неправильно нагадувати про це ще раз. Про друге порушення потрібно повідомити, однак в душі любові.

РІЗНІ ВИПАДКИ

Застосовуючи запитання до нашої властивої поведінки в Церкві – до справ, які стосуються нас безпосередньо, – ми бачимо, якою є наша особиста відповідальність. “Якщо ж згрішить проти тебе брат твій, піди і докори йому сам на сам” (Дерк.). Наш Господь не каже: “проти когось іншого”, а “проти тебе”. “Добре, – заперечить хтось, – але ж мені здається, що він це зробив проти того і того”. Ми чули, як одного разу хтось казав: “Я вважаю, що такий-то брат поводить ся зі своєю дружиною неправильно”. Ми відповідаємо: “Це його справа і його дружина, і це не твоя справа. Твоя справа – пильнувати свою дружину чи чоловіка, батьків, дітей і залишити інших у спокої. Радимо тобі пильнувати себе. Виконуй свої обов'язки у власних справах і перестань коментувати справи інших”.

Та, можливо, ми побачили щось надзвичай погане, припустимо ми йдемо вулицею і бачимо, як чоловік жорстоко б'є коня. Чи ми повинні мовчати? У такому випадку, якщо ми бачимо поліцейського, то можемо сказати: “Подивіться, як цей чоловік знущається з коня”. Або про це можна заявити в Товариство прихильників тварин, якщо таке є в околиці. Якщо батько люто б'є дитину або робить ще щось схоже, то було би добре повідомити про це органи влади. Але ніхто не має права ходити скрізь і намагатися залагоджувати наші справи. Світ повний зла і буде таким, доки Царство не візьме керівництво у свої руки.

Що стосується Церкви, ми думаємо, що багато труднощів, які ми бачимо у світі, краще залишити такими, якими вони є, бо коли б ми почали виправляти все, що не так, в нас не залишилося би часу для служіння Царю царів і Пану панів. Наш час, у кращому випадку, досить обмежений. У людей і так склалася хибна думка про нас, тому було би краще додатково не створювати зайвого протистояння. Якби колись станеться так, що ми впораємося з усіма нашими обов'язками щодо Церкви і наших сімей, то можна буде звернутися також до інших справ. Але в нас обмаль часу, і цей час залишає нам мало можливостей, щоб займатися

чимось іншим, окрім першочергових обов'язків та нашого служіння Господу і братам. Тому ми повинні бути дуже вдячними за це, адже якби проти нас піднялася опозиція, то це було би тільки за нашу вірність Небесному Царю.

Наш Цар ще не дав нам права наводити лад у світі. Але нам сказано, що ми повинні, наскільки маємо можливість, представляти принципи праведності, при цьому не вступаючи в жодну полеміку. Коли наш Цар прийде і почне Своє царювання, ми будемо звеличені з Ним і дамо світові зрозуміти, яким повинен бути уряд! Але навіть зараз ми здивовані, якими добрими є закони. Ми прямо-таки здивовані, коли, наприклад, бачимо добрі закону Штату Нью-Йорк. Просто дивує, як Штат намагається дбати про інтереси більшості, як багато робиться для людей; нам приємно, що нещасний світ здатний так вміло впоратися. Ми захоплені тим, як багато зроблено в несприятливих умовах. А який чудовий час прийде, яким чудовим стане світ, коли в усьому запанує Закон Праведності!

ІНШИЙ БІК ПИТАННЯ

Повернемось до справи лихослів'я у Церкві. Припустимо, що брата висунули на становище старшого або диякона, але, на нашу думку, він непридатний до такого становища з певних причин, знаних нам, але незнаних решті Еклезії. Як нам бути в цьому випадку? Ми маємо застереження не лихословити нікого. Чи ми повинні піднятися і сказати: "Брати, я вважаю, що брат А цілковито непридатний бути старшим; я знаю, що він зробив так і так; що він ошукав одну жінку на таку-то суму грошей", – або ж проти нього є ще якесь звинувачення. Чи ми повинні так казати? Ні, звичайно! Чи наш обов'язок лихословити в інтересах Церкви: робити зло, щоб із цього було добро? Зовсім ні! Але старе створіння завжди шукає можливості сказати погане; достатньо дати йому малий шанс, і воно одразу розкаже все, що знає!

То що нам робити? Коли би ми були членами цього зібрання, то підійшли би до брата, якого висувають, і сказали: "Брате А, є певні речі, які я дізнався про тебе і про які не хочу згадувати нікому. Не хочу говорити зле про тебе, дорогий брате, але вважаю, що ця сторона твого життя є поганою, і було би неправильно, якби зібрання обрало тебе. Не хочу розповідати іншим про

це, натомість хочу запропонувати тобі, щоб ти відмовився від цього служіння. Якщо ти обіцяєш, що відмовишся бути обраним, то це все, що потрібно. Але якщо ти вважаєш, що мій доказ недостатньо обґрунтований, тоді поясни усім справу сам. Якщо ти цього не зробиш і не відмовишся від того, щоб тебе обрали, мені доведеться представити дану річ публічно – розповісти те, що мені відомо, а ти знаєш, як я це розумію. Я прийшов до тебе з доброзичливістю і не хочу тебе скривдити".

Якщо брат відповість: "Добре, брате _____, я відмовляюся від того, щоб бути обраним, і з цієї справи, яку ти згадав, постараюся взяти для себе якомога більше", – тоді скажемо, що ми дуже раді. Віримо, що таким шляхом ми принесемо брату добро. Ми також убережемо Церкву від того, що може бути шкідливим або суперечливим, і збережемо мир. Якщо ж, з іншого боку, брат незговірливий, то ми можемо сказати йому: "Можеш бути певний, що я поясню цю справу Церкві, якщо ти не відмовишся від номінації, бо цим ти даєш зрозуміти, що схвалюєш свою поведінку в житті і відстоюєш її".

Але якщо справа є чимось, що було в житті брата вже давно, – рік, два, п'ять років або більше – то він, мабуть, цілковито змінився за цей час. Ми повинні бути раді, якщо він змінився і полишив стару поведінку. Ми могли би підійти до брата і сказати: "Брате, я бачу, що ти маєш намір бути обраним. Чи твоє життя змінилося цілковито?" Якщо він відповість: "Так, брате, воно змінилося цілковито", – тоді ми повинні бути задоволені. Але якщо він розізлиться і скаже, що це не наша справа, ми повинні сказати: "Що ж, брате, мені треба буде розповісти про це Церкві. Своєю поведінкою ти даєш зрозуміти, що відстоюєш той шлях, якого тримався раніше. Коли б я зробив такий поганий вчинок і продовжував його робити, я б хотів, щоб це припинилося. Тому я розповім про цю справу, щоб зібрання могло ще раз подумати, чи воно хоче, щоб ти був старшим (дияконом)". А як бути, коли цього брата не висувають на становище в Церкві? Тоді, вважаємо ми, його минуле не є нашою справою.

ЗАКЛЮЧНІ СЛОВА ПЕРЕСТОРОГИ

Ніколи не треба говорити про іншого щось, що нашкодило би його дійсним інтересам. У

розмовах про інших ніколи не зашкодить обережність. Дехто з Господніх дітей має звичку віддаватися довірливим розмовам з іншими братами та ділитися подробицями, які стосуються іншого брата або сестри, показуючи прояви слабості цієї особи. Така схильність виявляти недоліки брата або сестри напевно не є любов'ю, яка ховає недоліки цієї особи (1 Петр. 4: 8). Ми знаємо декого, хто віддавна є на вузькому шляху, але ще навіть тепер переможений такою схильністю. Невже вони забувають, що в них самих є такі ж явні слабості, як у брата чи сестри, яких вони критикують? Вже той факт, що вони ігнорують пересторогу Учителя, про яку говорить наш вірш, свідчить про недоліки у їхньому розвитку. При цьому вони напевно відкинуть натяк, що вони винні у лихослів'ї.

Чим швидше кожний послідовник Христа почне бачити, що все це є ганьбленням, очорненням доброго імені брата або сестри, прямим порушенням неодноразового нагадування Божого Слова, що обмова є крадіжкою репутації

іншого, тим швидше він побачить цю річ, якою вона є насправді – у всій її потворності – і як вона, безсумнівно, виглядає в очах Господа. Раз побачивши цю річ з Божественного, єдино правильного, кута зору, Божа дитина неодмінно пробудиться і з усією енергією, на яку вона здатна, намагатиметься подолати вчинки плоті та диявола. Тому нехай кожен, хто читає ці слова, загляне до свого серця і подумає про свою поведінку, а тоді запитає себе: “Чи не я?”.

Нехай кожен, хто сподівається заслужити місце в Царстві, якомога швидше очистить старий квас злоби, заздрості, лихослів'я і суперечки, якщо той ще залишився, щоб дійсно стати копією дорогого Божого Сина. Плоть дуже хитра і схильна робити усілякі відмовки. Нехай кожен особисто перегляне своє серце. У ньому, віримо, залишилось ще трохи чогось, що вимагає удосконалення нашого характеру. Нехай наша молитва стане ще більш ревною: “Поклади, Господи, сторожу на уста мої, стережи двері губ моїх”.

R5528 (1914 p.)

ТІЛЬКИ ПОМАЗАНІ УПОВНОВАЖЕНІ ПРОПОВІДУВАТИ

“Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю, щоб проголосити рік уподобання Господу, та день помсти для нашого Бога, щоб потішити всіх, хто в жалобі, щоб радість вчинити сіонським жалобникам, щоб замість попелу дати їм оздобу, оливу радості замість жалоби, одежу хвали замість темного духа! І будуть їх звати дубами праведності, саджанцями Господніми, щоб прославивсь Господь!”
(Ісаї 61: 1-3).

КОЛИ пророк Ісаїя говорив ці слова, він промовляв силою Святого Духа. Апостол Петро каже нам: “Звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим”. Далі він каже: “Про це спасіння розвідували та допитувалися пророки, що звіщали про благодать, призначену вам. Вони досліджували, на котрій чи на

який час показував Дух Христів, що в них був, коли Він сповіщав про Христові страждання та славу, що прийдуть по них. Їм відкрито було, що вони не для себе самих, а для вас служили тим, що тепер звіщено вам через благовісників Духом Святим, із неба посланим” (2 Петр. 1: 21; 1 Петр. 1: 10-12).

У нашому вірші слово “помазав” вживається в значенні “уповноважив”. Первосвященики Ізраїлю були помазувані один за одним, тобто отримували повноваження від Бога. Олія помазання представляла Святий Дух. Їхні царі були помазані, щоб царювати над образним царством Бога, і олія помазання також представляла Святий Дух. Так само Христос, великий Первосвященик і Цар, був уповноважений Богом через помазання Духом. Це помазання не було від людей, ані через людей. У випадку нашого Господа ми знаємо напевно, що згадане пророцтво виконалося тоді, коли Він прийшов до Івана над Йордан, щоб охреститися, і представив Себе на жертву Богу. Божественне прийняття жертви

проявилось у наданні Святого Духа. Іван Христитель бачив Дух, що немов голубка сховався на Господа. Це був знак для Івана, і його не бачив ніхто інший. Ісус розумів, що Він отримав особливе помазання і намащення від Отця, і відтоді це усвідомлювали також інші. Ми не думаємо, що Ісус чинив чудеса до Свого помазання, але це не означає, що до того часу Він не говорив вдячних слів і не робив добрих учинків, бо, як досконала людина, Він мав Божий Дух повною мірою, як його має людина на образ Бога.

Той факт, що наш Господь Ісус чекав, аж Йому виповниться тридцять років, щоб вчинити Своє особливе посвячення та отримати повноваження та доручення проповідувати, не означає, що Його послідовники також повинні чекати, аж їм буде тридцять років, щоб почати проповідувати. Ісус був зобов'язаний пристосуватися до вимог Закону Мойсея, даного Богом юдеям, бо Ісус, як людина, був юдеєм, народженим під Законом, і підлягав усім його вимогам. Повноліття за Законом було не раніше, ніж у тридцять років. Наш Господь прийшов, щоб дати Своє життя взамін втраченого життя Адама. Адам був повноцінною, досконалою людиною, і наш Господь мусив досягти повноліття як досконала людина, перш ніж міг стати досконалою заміною, відповідною ціною.

“ТІЛО” ХРИСТА НЕ Є ЧАСТИНОЮ ВИКУПУ

У випадку учнів Господа Ісуса під час цього Євангельського віку справи є іншими. Посвячення годиться кожному, хто має зрілий розум, щоб виразно збагнути, що він робить – збагнути заслугу Ісусової смерті і важливість жертвування себе разом з Ним. Послідовники Христа не мають частки у даванні Викупу. Це виключно Його справа. Але Його учням Бог дозволив (як щедрий прояв милості) бути з Ісусом частиною жертви за гріх за світ – після приписання Його заслуги і після того, як вони стають членами Його Тіла, що надає їхньому жертвоприношенню вартості, якої воно інакше не мало би. Його заслуги цілком достатньо, і саме Його заслуга купує світ через Його Тіло, Церкву.

Помазання, яке мав Ісус Христос, супроводжувало Його протягом всього земного служіння: кожне Його слово і кожний вчинок позначалися повнотою, цілісністю Божої милості. Бог показався

у Його плоті, бо Він був досконалим людським уособленням всіх рис славного характеру Єгови. Це проявилось у Його воскресінні з мертвих після закінчення Його жертви. Інакше Його діло жертвування зазнало би невдачі, Він позостався би укупі з мертвими, і людство не отримало би жодної користі з Його смерті. Ісус був зачатий Святим Духом і помазаний при хрищенні, а потім народився як повноцінна духовна істота найвищого рангу при Своему воскресінні. Жодна інша істота ніколи не була створена на цьому рівні життя. Досі тільки Єгова володів божественним, нетлінним життям.

НАШ ВІРШ СТОСУЄТЬСЯ УСЬОГО ХРИСТА

Навіть без прямої вказівки можна припустити, що слова пророка, наведені в нашому вірші, стосуються Господа Ісуса, і вже зовсім не позостається сумнівів, коли бачимо, що Він процитував згадані слова у Своїй проповіді в синагозі Назарета, де виховувався. Звівшись на ноги, Ісус прочитав частину цього пророцтва вголос, а тоді, згорнувши Книгу, промовив: “Сьогодні збулося Писання, яке ви почули” (Лк. 4: 16-21). Ісус дав зрозуміти, що пророк говорив про Нього, і ми в усіх відношеннях бачимо слухність такого застосування. Та хоча пророцтво виконалося передусім на Ісусі і стосувалося, перш за все, Його, ми вважаємо, що воно стосується також членів Христа. Стаючись Його Тілом, вони стають частиною Його самого. Але це не їхня заслуга. Помазання, яке є на Церкві, ми отримуємо через Христа: воно стікає з Голови на всі члени Тіла, як показано в образі первосвященика Ізраїлю і як про це сказав псалмист (Пс. 133: 2). Господь Ісус є нашим великим Заступником перед Отцем і тільки в Ньому ми займаємо становище перед Богом. Отже, ми прийняті Отцем як духовно зачаті сини таким самим чином як наш Голова. Ми зачаті Духом, як Він був зачатий.

Про наш життєво важливий стосунок до Господа, як членів Його Тіла, свідчить також пророк Ісаїя. Прочитайте уважно 49 розділ, вірші 7-9, і їх пояснення апостола Павла у 2 Посланні до коринтян 6: 1, 2. Цей самий апостол далі каже: “Бо як тіло одне, але має членів багато, усі ж члени тіла, хоч їх багато, то тіло одне, так і Христос”. А також: “Чаша благословення, яку

благословляємо, чи не спільнота то крові Христової? Хліб, який ломимо, чи не спільнота він тіла Христового? Тому що один хліб, тіло одне – нас багато, бо ми всі спільники хліба одного”. “І ви тіло Христове, а зосібна ви члени” (1 Кор. 12: 12; 10: 16, 17; 12: 27).

Апостол Павло говорить про Церкву: “До чого покликав Він [Бог] вас через нашу Євангелію, щоб отримати славу Господа нашого Ісуса Христа”. Тепер неясні висловлювання Спасителя стають яснішими у світлі, яке пролили на них апостоли після помазання Духом! Тільки погляньте, як Учитель виконав для них Свою обітницю, дану перед самим розп’яттям! Пам’ятаємо, як Він промовив: “Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам” (Ів. 16: 12, 13). Це мали бути Божі глибини, які тільки духовно зачаті, духовно навчені Божі діти, можуть зрозуміти.

У випадку вірності ми станемо схожими на Нього і ділитимемо Його велику славу. Не дивно, що апостол із захопленням вигукнув: “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його! А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини” (1 Кор. 2: 10).

ЗАСТОСУВАННЯ НАШОГО ВІРША СЬОГОДНІ

Апостол Іван каже, що “помазання, яке прийняли ви від Нього, воно у вас залишається”, а також: “Що ми пробуємо в Ньому [у Бозі], а Він у нас, пізнаємо це тим, що Він дав нам від Духа Свого”. Апостол Петро говорить, що Ісус “обітницю Духа Святого [для Церкви] прийняв від Отця, то й злив Він оте” (1 Ів. 2: 27; 4: 13; Дії 2: 33). Отже, дана річ є від Отця і через Сина. Вона потверджує слова св. Павла, що все від Отця і все через Сина (1 Кор. 8: 6). Святе Письмо говорить, що ми зачаті й помазані Богом. Помазання Церкви є для праці, яка буде в майбутньому. Праця Христа і Церкви не буде виконана в теперішньому віці. Натомість Бог дає тим, кого Він прийняв, можливість задіяти в Його службі у теперішньому житті таланти, які Він довірив їм. Вони здатні, наскільки це в

їхніх силах, перев’язувати серця, “давати... оливу радості замість жалоби” і цим допомагати полегшувати страждання інших, особливо тих, хто з Господнього Дому, хоча повинні допомагати кожному, коли для цього є слухна нагода. Проте їхня особлива праця благословити і потішати світ буде у Царстві. Все людство буде виведене з гробу і матиме благословенну підтримку з боку Месіанського Царювання. Усяке зло викоріниться, а усяке добро здобуде заохочення та благословення.

Поки Божі помазанці є з цього боку завіси, вони, як Його послі, повинні звіщати Його чесноти, розповідаючи іншим про близьке Царство і про Господні благословення, які будуть вилиті на всіх людей, коли на всіх людей будуть вилиті Господні милості. Вони повинні розповідати, що ці благословення є як для живущих, так і для тих, які вже зійшли до гробу. Великий Божий План для людства набагато ширший і величніший, ніж ми свого часу думали. Він гідний такого Бога, якого ми маємо! Тоді ми повинні розповісти усім, хто має вуха, щоб слухати, що Господь зараз виливає Свій Дух на Своїх слуг та служанок і скоро виліє на всяку плоть – на все людство.

Ми навчені, що цей помазаний клас повинен благовістити “сумирним”. Він не повинен благовістити бунтівним та байдужим, бо з ними справи будуть згодом. Суди Господа силою розіб’ють їхні серця і поводитимуться з ними відповідно. Послі Господа скрізь повинні шукати передусім тих, які показують, що вони прагнуть відчутти Його, що вони не задоволені речами цього світу, а шукають чогось кращого, більш благородного, а також, що в них є і проявляється бажання вчитися.

ХТО МОЖЕ ГОВОРИТИ В ІМЕНІ ГОСПОДА?

Цей вірш наводить на думку, що ніхто не повинен говорити в імені Бога, хто не був Боже-ственно уповноважений це робити. Інші можуть розповідати усе, чого вони навчилися, але вони не мають права говорити в імені Господа. Ми схильні думати, що вони роблять більше шкоди, ніж добра, змішуючи Правду з неправдою, бо ті, які не розуміють Послання, не є уповноважені Господом бути Його послами. Перед Богом людські призначення не мають жодного

значення. У цьому випадку кожне віровизнання настановляє своїх власних служителів. Натомість поставлені Богом служителі є слугами Бога, а не обману. Вони є слугами Його Правди, а не традицій людей.

Те, що ми сказали про висловлювання в імені Господа, зовсім не означає, що ми повинні вдаватися до крайнощів і казати, що ніхто, окрім тих, які бачать справжній Божий План, не повинен навіть співати гімн. Насправді Божі діти не повинні нікому заважати говорити Правду. Ісус дав добру ілюстрацію цього принципу, коли учні розповіли Йому, що вони знайшли когось, хто виконує працю в Його імені, і вони йому заборонили, бо він не ходить з Ним. Господь відповів: “Не забороняйте”. Так само ми не повинні заважати нікому, хто проповідує Євангеліє, навіть якщо це діється наперекір, бо він може зробити щось добре. Також ми не повинні намагатися зупиняти когось, хто проповідує те, що на його переконання є Євангелієм. Це не входить в наші нинішні повноваження, ані не є їхньою частиною. Ми ще не є судьями світу, але повинні бачити різницю між такими особами і тими, які є справжніми послами, служителями Бога.

Бог каже про декого, хто вважає себе Його мовним знаряддям, але кого Він називає “грішником”: “Чого про устами Мої розповідаєш, і чого заповіта Мого на устах своїх носиш? Ти ж науку зненавидів, і поза себе слова Мої викинув” (Пс. 50: 16, 17). Чому дехто береться представляти Боже Послання, якщо Бог не визнав його і не дав йому помазання Своїм Святим Духом, і він, відповідно, не навчений Богом і не виконує Його волю? Що ж, нехай інші роблять те, що їм подобається, щоб співпрацювати з Правдою, але тільки уповноважені Богом цим єдино визначеним шляхом повинні проповідувати Євангеліє. Усі, хто отримав Божественне повноваження, повинні радіти зі свого чудового привілею звіщати Радісну Новину.

Однією з особливостей нашого доручення, як послів Господа, є “потішити всіх, хто в жалобі”. Божі діти, які пізнали справжнє Джерело потіхи, є єдиними, які належним чином вміють бути справжніми утішителями в біблійному значенні. Великий Лікар вже перев’язав і зцілів їхні серця, і вони знають, куди спрямовувати серця інших, що потребують бальзаму, який може дати

тільки Бог. Апостол каже: “Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя й Бог потіхи всілякої, що в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих” (2 Кор. 1: 3, 4). Тому – чи зараз, коли ми ще у плоті, чи згодом, коли ми увійдемо в нашу спадщину за завісою, – ми повинні бути утішителями, щоб піднімати пригноблених смутком та клопотами і давати їм “оливу радості”, Послання благодаті.

У цьому особливому часі ми повинні бути утішителями “сіонських жалобників”. Це – нинішня праця святих, які просвітилися, які здобули благословення від Послання Теперішньої Правди і найвищою мірою здатні це робити. Багато хто з нас був сіонським жалобником ще до того, як до нього завітало освіжаюче Послання, і ми були засмучені плутаниною, суєтністю та голодом у номінальних системах, в яких були зв’язані. Та ось ми вільні, і минув час, коли “на вербах у ньому [Вавилоні] повісили ми свої арфи”. Вони настроєні на мелодії небес, і ми можемо співати, маючи дух і розуміння славної “пісні Мойсея... і Агнця”. Тож із запалом несімо цю радісну вість усім сіонським жалобникам, які ще в неволі, щоб вони приєдналися до нас у цій радісній пісні.

Сьогодні настав час звістити все Послання, наведене в нашому вірші. Пам’ятаєте, що в той час, коли наш Господь читав пророцтво у синагозі, Він пропустив слова “та день помсти для нашого Бога”. Цю частину пророцтва ще не був час звіщати, тому Ісус не міг сказати про ці слова, що “сьогодні збулося Писання, яке ви почули”, тобто не міг оголосити, що у той час День Помсти був поряд. Ось чому Він прочитав тільки ті частини пророцтва, які починали виконуватися.

Сьогодні треба наводити весь уривок. Ми є буквально напередодні великого Дня Помсти. Ми проголошуємо зараз слова пророка Софонії: “Близький день Господній великий, він близький й дуже швидко настане. Ось голос Господнього дня, тоді гріхо криватиме навіть хоробрий! День гніву цей день, день смутку й насилля, день збурення та зруйнування, день темноти та темряви, день хмари й імлі, день сурмлення й окрику проти укріплених міст та проти високих міських заборолів [міцних і укріплених урядів].

І буду чинити Я утиск людині, і будуть ходити вони, як сліпі, бо згрішили вони проти Господа. І виллється кров їхня, немов той пісок, а їхнє тіло, як гній. Спасити їх не зможе в день гніву Господнього ні їхнє срібло, ані золото їхнє, і огнем Його заздощів буде поїджена ціла земля, бо скінчення тільки прискішене зробить зо всіма мешканцями Краю цього” (Соф. 1: 14-18).

У той день жаху та темряви люди почнуть розуміти, що для визволення їм потрібна сильна рука. Їхня пиха та самовпевненість будуть повернуті у порошок. З цього жахливого горя людство вийде побитим і потовченим, але готовим, щоб його підняти з розорення та руїн його власних задумів та надій, із темряви та хаосу, в які воно потрапило у своєму неуцтві та самолюбстві, а також з-під влади злих ангелів до світла, блаженства та визволення, які будуть дані йому через встановлення Царства дорогого Божого Сина, давно обіцяного для благословення всіх племен землі.

Це буде урок, який ніколи не забудеться. Божі сини, підняті до влади у Царстві, почнуть працю зцілення та благословення, перев’язування зламанних і розбитих людських сердець. Їхній досвід теперішнього життя навчив їх співчувати нещасному, хворому на гріх світу. І вони будуть у змозі вилити на людські рани цілющий бальзам із Гілеаду, щоб “замість попелу дати їм оздобу”, щоб витерти всі сльози і вести тих, які крок за кроком підніматимуться величною Дорогою Святості, яка у той час стелитиметься перед людьми. “І Господні викупленці вернуться та до Сіону з співом увійдуть, і радість довічна на їхній голові! Веселість та радість осягнуть вони, а журба та зідхання втечуть!” (Іс. 35: 10). Тільки невинуваті винесуть собі знову вирок смерті – Другу Смерть, повне знищення. “І підуть ті на вічну кару, а праведники – на життя вічне” (Мт. 25: 46, Хом.).

R5536 (1914 p.)

ВІДДАНИСТЬ, ЗАСВІДЧЕНА НЕГАЙНОЮ СЛУХНЯНІСТЮ

“Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об’явлюсь йому Сам” (Івана 14: 21).

СЛОВА нашого вірша є частиною останньої проповіді Господа Дванадцятьом перед розп’яттям. Слова “Хто заповіді Мої має” означають: “Хто отримав Мої заповіді і хоче стати Моїм учнем”. Звичайне вислуховування заповідей або тільки розуміння їх не є їх прийняттям. Люди це плутають. Багато хто чує заповідь, дещо слухняний їй, але не приймає її в дійсному значенні слова. Справа твердої домовленості з Господом є дуже важливою. Хто не укладає її, той не є дійсно Його учнем, не віддав себе насправді в Його руки і є в небезпеці зазнати краху.

Ми можемо знати про деякі благословення, але у стосунках з Господом ми повинні довести до кінця нашу угоду. Хто каже: “Я стараюсь не робити нічого всупереч Господній волі, а тільки те, що мушу”, – той не є у відповідному стані, щоб увійти в Школу Христа. Є певні кроки, на основі яких ми стаємось учнями Христа. Можна відвідувати школу, але щоб стати учнем

цієї школи, треба виконати умови – прийняти правила і порядки, за якими працює школа.

ЗАКОН ЛЮБОВІ НАШОГО ГОСПОДА

Апостол Павло каже: “Ви бо не під Законом, а під благодаттю”. При цьому Господь говорить про наше дотримання Його заповідей. Як погодити ці дві думки? Ми повинні бачити різницю між Законом, заповідями, які Христос дає, і Угодою Закону, на яку посилається апостол. Ми не є під Угодою Закону, яка вимагала, щоб ті, які хочуть здобути її благословення, досконало виконували кожну її вимогу або понесли покарання, смерть. Порядок нашого Господа Ісуса такий: якщо Його учні, які вже перебувають під Його Одежею праведності, намагаються виконувати Його заповіді, прагнуть від всього свого серця чинити Його волю, вони матимуть вічне життя через Нього. Посередник Угоди Закону не мав права зважати на недоліки.

Наш Господь каже про “заповіді” у множині. Тому ми не повинні думати, що ці слова означають те саме, про що Він говорив, коли казав: “Нову заповідь Я вам даю”, – ані не повинні

думати, що Він мав на увазі стисле викладення Закону Десяти Заповідей: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе”. На нашу думку, Господь хотів сказати: “Хто приймає Мої вчення, хто піде за Мною, той покаже, що любить Мене, і такого Я буду любити”. Ці “заповіді”, здається, є загальними ученнями Господа, які мають вплив на всі справи життя. Навряд чи це якийсь кодекс, особливе викладення, як у “5-ому розділі Матвія”. Там Він наводить кілька необхідних прикмет: покору, праведність і т. д., але вони дані не як наказ.

ЛЮБОВ ГОТОВА СЛУЖИТИ

Заповіді нашого Господа не викладені у формі примусу, і той, хто Його любить, буде Йому служити. Промовляючи через апостольські Послання, а також Книгу Об’явлення, Ісус дав нам різні представлення того, чим є праведність, чим є любов. Тому той, хто прагне бути з Ним, царювати з Ним, повинен хотіти слухатися кожної вказівки від Нього. Жодна річ не є представлена наказовим чином, а лише як викладення принципів. Але вони стають для нас наказами. Знати Його волю – закон для тих, хто Його любить, бо вони прагнуть Йому служити. Таким, здається, є Божественний порядок для

нинішнього Віку: ми залишені без наказу “будеш” і “не будеш”, а повинні показати ступінь нашого зацікавлення та відданості.

Деякі наші приятелі часом кажуть до нас: “Як ти думаєш, чи Господь відкине мене, якщо я не залишу номінальну церкву або якщо я не вчиню символу водного хрищення?” Ми зобов’язані сказати їм, що вони неправильно розуміють цілу справу. Господь тільки накреслює нам лінію обов’язку та привілею, і хто не відчуває радості від виконання Господньої волі, для того було би краще, щоб він не чинив її взагалі. Господь шукає таких поклонників, які би поклонялися Йому в душі та в правді. У Тисячолітньому віці Він матиме справу зі світом через покарання та благословення, і тоді слухняність буде вимушеною. Тепер Він каже: “Ось Моя воля; можеш читати між рядками, якщо хочеш. Я не ставлю тебе під Угоду Закону, а даю тобі велику можливість. Якщо ти цінуєш цей привілей, то будь Моїм учнем. Не треба цим хвалитися, тільки покажи слухняність і повагу – займи негайне і рішуче становище. Я не буду на чомусь наполягати, а дам тобі можливість”.

Господь пам’ятатиме тих, хто цінує Його велику пропозицію, і коли Він прийде, щоб забрати Наречену, вони будуть царювати з Ним.

R5520 (1914 p.)

ВЕСІЛЬНА ГОСТИНА

МАТВІЯ 22: 1-14

“Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуєш посланих до тебе! Скільки раз Я хотів позбирати дітей твоїх, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли!” (Луки 13: 34).

ПЕРЕД нами ще інша притча про Царство. Нинішня лекція показує, що Божі обітниця та Боже провидіння для Ізраїлю під Угодою Закону мали на меті приготувати ізраїльтян і зробити їх придатними до того, щоб бути Божим святим народом, і, особливо, щоб у приході Христа знайшлося достатнє число тих, які би становили вибрану Церкву, співспадкоємців Месії у Царстві – Його Наречену. Притча показує, що тільки деякі були “справді ізраїльтянами”, що немає в них підступу, і що їх було недостатньо

для класу Царства. Причина поклику Євангельського віку – вибрати з поган достатнє число святих характерів, як співспадкоємців з решткою із юдеїв у Месіанському Царстві.

Небесне Царство, по-іншому назване Божим Царством, не буде земним Царством, а небесним, правитель якого, прославлений Христос, не буде земним царем, а Небесною Істотою найвищого рангу – Божественної природи. Це Царство, представляючи Бога і небесну владу, правління, має бути встановлене між людьми, щоб викоринити гріх. Його першою працею буде в’язання сатани, “князя світу цього”. Далі будуть понижені всі діла темряви. Це нищення спочатку зумовить великий Час Горя, після якого, в міру поступу царювання праведності,

прокляття у кожному вигляді поступитися благословенням Месіанського Царства, доки більше не буде прокляття, зітхання, плачу та вмирання.

Та перш ніж може бути встановлене Небесне Царство, з-посеред людей, згідно з Божественним декретом та порядком, має бути вибраний клас Нареченої. Його члени зачаті Святим Духом і є Божим мистецьким витвором, з яким Він працює через надзвичайно великі та дорогоцінні обітниці Святого Письма та провидіння в житті. Вони зазнають перетворення розуму і готуються до славного народження у воскресінні, коли будуть “перемінені... раптом, як оком змигнути” від земної до небесної природи. Так вони увійдуть у радощі свого Господа, стаючись класом Його Нареченої, співспадкоємиці в Його Царстві.

ЗАСТОСУВАННЯ ПРИТЧІ

На розвиток цього класу Царства світ чекає з днів Ісуса, коли Він Своєю смертю відкрив нову Дорогу Життя і став заступником перед Отцем для всіх бажаючих бути Його учнями, Його співспадкоємцями, Його Нареченою. Нинішня лекція звертається до перспектив Царства за часу земного служіння нашого Господа. “До свого Воно прибуло, та свої відцурались Його. А всім, що Його прийняли, їм владу [свободу, привілей] дало дітьми Божими стати” (Ів. 1: 12).

Сам Єгова є Царем, який влаштував весілля для Свого Сина – передбачив перед закладенням світу, що з Христом у Його Царстві будуть співспадкоємці. Це весілля, звичайно, не могло відбутися, доки царський Син не прийшов у світ і не відчинив шлях для Своїх послідовників та для Царства, в якому Він має бути царем.

У властивий час Бог послав Своїх слуг покликати їх і запросити на весілля, та вони не прийшли. Іван Христитель та його учні намагалися донести до юдейського народу факт, що Син Царя перебуває серед них. Він казав: “Між вами стоїть, що Його ви не знаєте” (Ів. 1: 26). Ще він сказав: “Хто має заручену, той молодий. А дружка молодого, що стоїть і його слухає, дуже тішиться з голосу молодого. Така радість моя оце здійснилась” (Ів. 3: 29). Іван радо слухав голос Нареченого. Він пророко звістив, що поклик класу Нареченої почався, хоча він сам не міг бути його членом.

ЛЕГКОВАЖНЕ СТАВЛЕННЯ ДО ПОСЛАННЯ

Ще інших слуг послано. Ісус послав Своїх учнів до юдеїв, кажучи: “Скажіть запрошеним: «Ось я приготував обід свій, закололи бики й відгодоване, і все готове. Ідіть на весілля!»” – на гостину. Та чи прийняли послання Ісуса і Його учнів? Ні! Народ під проводом книжників та фарисеїв, теологів того часу, легковажно поставився до послання і пішов своїм шляхом: одні до господарства, інші – торгувати, кажучи: “Ми не віримо цьому посланню про Царство”. Деякі зробили ще гірше – повелися з цими слугами ганебно, злобно – убили їх. Невіруючі, яких запрошено на гостину, не тільки вбили самого Ісуса, але й зневажливо потракували і повбивали вірних учнів.

Отже, як бачимо в іншій притчі, Єгова розгнівався на народ Ізраїлю, послав Своє військо і знищив злочинців та спалив їхнє місто. Той факт, що Єрусалим у 70 році н.е. знищило римське військо під командуванням Тита, зовсім не означає, що воно не було військом Єгови, бо Він може спонукати людський гнів славити Його і здатний використати того, кого забажає, як Своїх посланників, Своїх слуг.

ПОКЛИКАННЯ ПОГАН НА ВЕСІЛЛЯ

Тим часом Бог промовив до Своїх слуг, апостолів, а через них до інших: “Весілля приготоване, але юдейський народ, особливо запрошений, виявився недостойним такої честі. Тож підіть на роздоріжжя, і кого тільки спіткаєте, кличте їх на весільну гостину”. І пішли слуги на роздоріжжя і зібрали всіх, кого знайшли, і привели їх. Так гості зібралися на весілля. Роздоріжжя представляють скупчення людей, цілий світ. Господні посланики вже не мали звертатися тільки до юдеїв, але мали донести до кожного народу, племені та язика факт, що Бог зараз кличе зі світу маленьку громадку, прихильників праведності, щоб вони були послідовниками Агнця і остаточно стали співспадкоємцями з Відкупителем у Його Царстві. Зауважте, що ці посланики не мали заступати шлях усім людям на дорозі, а лише мали вмовляти тих, кого зустрінуть на роздоріжжі, розповідаючи про великий привілей увійти відчиненими дверима на Весільну Гостину.

Не всі були святими, добрими; деякі з них, навпаки, були поганими. Апостол пояснює це, кажучи, що небагато хто знатні, небагато хто заможні, небагато хто шляхетні, але здебільшого убоге, просте цього світу вибрав Бог. Апостоли говорять, як свідчить наша лекція, про клас, який Бог вибирає зі світу. Якими би простими, якими приниженими, якими низькими за походженням вони не були, всі охочі прийняти Божу благодать можуть стати гідними весілля, одягаючись у весільну одягу, Праведність Христа.

З іншого боку, якими б титулованими або заслуженими не були деякі від природи, вони далі не заслуговують на те, щоб бути в присутності Царя. Той, хто входить на весілля, повинен мати весільну одягу – повинен бути вкритий заслугою Христової Праведності. Ось так весілля наповнюється гостями – всіма, кого Цар хотів бачити, – доки всі місця не будуть зайняті. Так чи інакше Господь дає зрозуміти, що число вибраних чітко визначене, і як тільки потрібна кількість знайдеться, поклик припиниться.

ПЕРЕГЛЯД ГОСТЕЙ

Звичай юдеїв, влаштований, певна річ, Божественним провидінням, полягав у тому, що на кожній весільній гостині кожний гість повинен був одягти білу весільну одягу, яка ховала його власний одяг. Таким чином на весіллі всі були в однаковому становищі щодо титулів, бо всі були гостями господаря. Так само всі, які приходять на велику Божу Гостину, приготовану через Христа, зобов'язані прийти не завдяки якимось власним заслугам по плоті, а з визнанням, що їм не вистачає заслуг бути прийнятими Богом, і вони повинні прийняти заслугу Христа, яка робить їх гідними почесі, якої вони прагнуть у відповідь на запрошення.

Кожному гостю, який входив у дім, давали одяг з тим наміром, що він його негайно одягне. Якщо хтось з'явився без весільної одяги, то це було ознакою неповаги до господаря, який про неї подбав. Справді, будь-кому з'явитися на весіллі без такої одяги означало б, що він її зняв, бо ніхто не мав права увійти без такої одяги. Саме така ілюстрація представлена нам у притчі: серед присутніх знайшовся гість, який не мав весільного одягу – який з неповаги до

господаря зняв свою весільну одягу, ношення якої було умовою отримати дозвіл увійти.

Слова “як прийшов же той цар” свідчать про перегляд перед самою гостиною. Оскільки Царем з притчі є сам Єгова, це, мабуть, означає, що того, хто твердить про свою відданість, але нехтує заслугою Христової смерті, Бог трактує шляхом певного прояву Божественної Справедливості. Можна також припустити, що Царем у даному випадку є Христос, бо в Його приході Небесний Отець має дати Йому владу і силу, як наш Господь згадує про це у притчах про Мини і Таланти. Тому у Своєму другому приході, як Він говорить, Він сам інспектуватиме тих, які претендують бути Його вірними слугами – прагнуть скуштувати Весільної Гостини.

Чоловік, який опинився без весільної одяги в присутності царя, на нашу думку, представляє клас, а не якусь одну особу. І ми можемо знайти саме такий клас сьогодні. Ті, які належать до нього, називають себе послідовниками Христа, говорять, що вони чекають на весілля Агнця, сподіваються увійти в радіщі свого Господа, але кажуть, що вони більше не довіряють за служі Христової Жертви для свого становища перед Отцем. Вони відкинули Ісуса як свого Спасителя, як свого Відкупителя – того, Хто дає поєднання за їхні гріхи. Вони вважають Його тільки Учителем і, відповідно, приймають тільки частину Його учень.

Вони явно непридатні до того, щоб бути членами Нареченої Христа, оскільки до цього класу можуть належати тільки віддані, тільки вірні. Притча показує, що усі, які відкидають заслугу Христової Жертви, будуть позбавлені права належати до класу Царства. Вони не можуть відповісти, як вони увійшли без “весільної одяги”, адже вони не увійшли без неї. Ніхто ніколи не мав доступу до спільності Духа в Церкві, яка є Нареченою Христа, не отримавши спочатку весільної одяги Христової заслуги, що прикриває недосконалість. Ті, які увійшли, але скинули весільну одягу, в кінцевому результаті викинуті геть. Цар промовив слугам: “Зв'яжіть йому ноги та руки, та й киньте до зовнішньої темряви, буде плач там і скрегіт зубів”.

ЗОВНІШНЯ ТЕМРЯВА

Коли наші розуми були повні галюцинацій Середньовіччя, ми знаходили в тому чи іншому

вірші Писання те, чого там немає. Ми припустили, що клас, представлений чоловіком без весільної одежі, буде відданий на вічні муки і там страждатиме всю вічність. Але тепер, вивчаючи Святе Письмо більш уважно, ми збагнули, що всі гості на весіллі потрапили у світло весільної кімнати з темряви зовнішнього світу, і викинути одного з них зі світла у зовнішню темряву – значить позбавити такого знання і радості, які представлені у світлі весільної кімнати.

Що стосується зовнішнього світу, ми знаємо, що апостол Іван сказав, що весь світ є у темряві, “під владою лукавого” (ВВТС). Знаємо також, що як тільки клас Нареченої буде укомплектований, великий Час Горя приготує світ до благословень Царства Месії. Під час цього горя всі, які в темряві, плакатимуть та скреготатимуть зубами – проявлятимуть незадоволення, лють, розчарування і т. п., – бо це пов’язане з руйнуванням їхніх численних хибно збудованих людських надій та сподівань.

Наш Господь закінчив притчу словами: “Бо багато покликаних, але мало вибраних”. Це не означає, як ми свого часу допускали, що тільки нечисленні Вибрані здобудуть милість у Бога

в майбутньому, а вся решта людства буде вічно мучитися. Ми повинні читати в гармонії з контекстом. Юдейський народ був покликаний, запрошений на весілля, але він не прийшов, за винятком кількох “справді ізраїльтян”. Протягом вісімнадцяти століть це Послання лунало на розхідних шляхах до поганських народів (одного за одним), доки багато хто не почув поклик Євангельського віку. Та тільки небагато прийняло його і увійшло до стану вибраних. Посеред тих, які увійшли до цього стану, є ще клас, який не оцінив його як слід і буде викинутий – відкинутий.

Учитель звертає увагу на це словами: “Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство”. Мала Черідка, яка складається з юдеїв та поган, стане, завдяки своїй вірності, Божим вибраним народом, Його вибраною Церквою, Нареченою Христа. Згодом вона буде Знаряддям Небесного Отця, щоб благословити всіх невибраних славними нагодами Реституції до всіх земних благословень та добра, втрачених через неслухняність та гріхопадіння батька Адама. “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”.

R5510 (1914 p.)

ВИПРОБУВАНИЙ І ПЕРЕВІРЕНИЙ НАРОД

“Бог ваш, випробовує вас, щоб пізнати, чи ви любите Господа, Бога вашого, усім своїм серцем і всією своєю душею”
(5 Мойсеєва 13: 3).

БОГ уклав Угоду зі синами Ізраїлю на основі Своєї обітниці, даної Аврааму, їхньому батькові. Через чотириста тридцять років після Своєї Угоди з Авраамом Господь покликав Ізраїль з Єгипту, з дому рабства, і у пустині зробив їх народом. Він запропонував їм, якщо вони дотримуватимуться Його Закону та уставів, Він зробить їх великим народом, вищим над усі інші народи землі. Вони уклали цю Угоду з Господом і сказали, що дуже раді прийняти Божественне влаштування і мати можливість остаточно принести Боже благословення всьому людству. Мойсей пояснив їм, що недостатньо прийняти умови Угоди і стати Господнім народом, але Бог випробує їх і перевірить.

Чому Бог повинен їх перевіряти? Адже вони, як народ, залишили Єгипет під проводом вибраного Божого слуги; перейшли Червоне море, оспівуючи словами подяки своє визволення; подорожували сорок літ пустинею; пили свіжу воду з удареної скелі; годувалися хлібом з неба. Бог знав про них все, коли приймав їх як Свій народ. То чого ще Він хоче від них?

Чого? Їхні батьки збунтувалися проти Бога і попадали в пустині через гріх, бо нарікали на Того, Кому обіцяли служити на основі Угоди. І тепер Мойсей пояснив, що Бог хоче переконатися, наскільки їхні діти дотримуватимуться Угоди. Він сказав: “Ви увійшли в Угоду, яку Бог уклав з вашими батьками. Ви посвятилися бути слугами Господа. Чи ви готові виконувати умови вашої Угоди?” “Бог ваш, випробовує вас, щоб пізнати, чи ви любите Господа, Бога вашого, усім своїм серцем і всією своєю душею” (5 М. 13: 3).

ЧУДОВА ТУРБОТА БОГА ПРО ІЗРАЇЛЬ

Чи ви цінуєте Бога? – ось запитання. Чи ви розумієте вартість Його доброти? Чи ви справді любите Його усім вашим єством – усіма силами, усією міццю? Чи ви цілковито підкорені Господу? “І будеш пам’ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоїм, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні. І впокорював Він тебе, і морив тебе голодом, і годував тебе манною, якої не знав ти й не знали батьки твої, щоб дати тобі знати, що не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина. Одежа твоя не витиралася на тобі, а нога твоя не спухла от уже сорок літ. І пізнаєш ти в серці своїм, що, як навчає чоловік сина свого, так навчає тебе Господь, Бог твій. І будеш виконувати заповіді Господа, Бога свого, щоб ходити Його дорогами, та щоб боятися Його.

Бо Господь, Бог твій, уводить тебе до Краю хорошого, до Краю водних потоків, джерел та безодень, що виходять у долині й на горі, до Краю пшениці, й ячменю, і винограду, і фіги, і гранату, до Краю оливкового дерева та меду, до Краю, де подостатком будеш їсти хліб, де не забракне нічого... І будеш ти їсти й наситишся, і поблагословиш Господа, Бога свого, у тім добрім Краї, що дав Він тобі. Стережися, щоб не забув ти Господа, Бога свого, щоб не пильнувати Його заповідей, і законів Його, і постанов Його, що я сьогодні наказую тобі” (5 М. 8: 2-11).

ВИЩІ МИЛОСТІ ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ

Яке нагадування! Який стимул до вірності! Хто не прославить такого Бога і не служитиме Йому?! Яке чудове застосування може знайти духовний Ізраїль для цього уривка Святого Письма! Як дивовижно наш Бог вів нас (Свій народ Угоди) пустинею цього світу, як з дня на день задовольняв наші потреби! Як покарання Його люблячої руки берегли наші ноги від блукання; як Він з любов’ю повертав нас, коли ми часами забрели вправо чи вліво! Хіба ж Він не привів нас у добру землю – Край водних потоків, Край джерел та безодень, Край оливкового дерева та меду, Край, в якому ми

можемо подостатком їсти хліб – Хліб з Неба? Справді, в цій землі нам не бракувало нічого. Якщо Ізраїль давнини мав причини виразити вдячність та любов Богу, наскільки більше таких причин маємо ми, Духовний Ізраїль!

ПЕРЕДСМЕРТНЕ ПОСЛАННЯ МОЙСЕЯ

Після того як Мойсей пригадав Ізраїлю про всю люблячу доброту Господа до них і про їхню урочисту Угоду, він передав їм накази Господа, якими вони повинні були керуватися, а тоді дав промовисті перестороги про наслідки, якщо вони забудуть Бога і зламують свою Угоду. Цю промову, частиною якої є наш вірш і яка займає більшу частину Книги Повторення Закону, Мойсей виголосив Ізраїлю перед своєю смертю на горі Нево (вершині гірського пасма Пісгі), звідки Господь показав йому всю землю Ханаан і де його поховали. Бог сказав Мойсею, що той не перейде Йордан, бо був неслухняним над водами Меріви, коли ударив скелю всупереч наказу Бога. Ця промова була його останнім посланням до Ізраїлю, дуже хвилюючим і зворушливим.

Мойсей закінчив своє звернення такими словами: “Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб любити Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб линути до Нього, бо ж Він життя твоє, і довгота днів твоїх, щоб сидіти на цій землі, яку заприсягнув Господь батькам твоїм Авраамові, Ісакові та Якову, дати їм”. Ці слова були дуже переконливими в той час, бо Мойсей сказав їм, що незабаром помре, і Бог дасть їм нового вождя, щоб перейти Йордан.

ПОТРІБНІ ТІЛЬКИ “СПРАВДІ ІЗРАЇЛЬТЯНИ”

Відомо, що Ізраїль не жив так, як зобов’язався, і про це Бог наперед запевнив Мойсея. Ізраїльтяни були схожі на своїх батьків, які по-вмирили в пустині. Однак протягом століть замешкання в ханаанському Краї були і такі, які особисто заслужили благословення та милості від Господа. Св. Павло згадує їх у Євр. 11: 1-40, розповідаючи про їхню відданість Богу. Вони мають отримати “краще воскресіння”,

ніж їхні брати або людство в цілому. Апостол згадує такі постаті як Мойсей, Самуїл, Давид, багато пророків та інших, не таких шанованих та знаних на земному шляху, але шанованих Богом, які Йому догодили.

Служіння Господу всім серцем та душею не могло виправдати їх на основі Закону, бо вони були недосконалі і мали вади через гріхопадіння. Проте всі свої сили вони присвятили Господу. Вони стали Божими спадкоємцями, але не в найвищому значенні, бо така нагода ще не була відкрита у той час. Ніхто не міг здобути найвище становище, поки не прийшов Відкупитель і не відчинив шлях. Тому всі ці достойні особи, які жили до християнської ери, померли у вірі, не отримавши обітниць (тобто її виконання), “бо чекали вони міста, що має підвалини, що Бог його будівничий та творець”. Скоро ці вірні слуги Господа “встануть на свою долю”.

Але ми, Церква, повинні бути вдосконалені у першу чергу. Серед цього класу наш Господь Ісус займає найвище місце, і через жертву самого Себе Він відчинив двері нагоди для Своїх братів із вибраного класу. “Справжні ізраїльтяни” удостоїлися запрошення стати співспадкоємцями з Христом, синами Бога. Тільки ті, які люблять Бога усім серцем та душею, є “справжніми ізраїльтянами”. Пересічний ізраїльтянин за днів Господа не надавався для цієї вибраної громади, тому запрошення прийняли тільки “справді ізраїльтяни”. Увесь Євангельський вік ці справжні ізраїльтяни ставали учасниками дивовижної милості, яку вони прийняли усім серцем і усією душею.

Велика милість прийшла до нас не тому, що ми є майже досконалими плоттю, а тому, що Господь відчинив шлях, і в нас була любов до праведності та чесне серце. Ті, які жили до нас, під час Епохи Угоди Закону і до неї, також потребували виправдання; і той самий Відкупитель, який купив нас Своєю жертвою, подбав про виправдання для них, щоб вони також могли остаточно прийти до блаженної спорідненості синів Бога.

ЧИ ОБМЕЖЕНЕ БОЖЕ ЗНАННЯ?

Спосіб, яким представлений цей вираз нашого вірша, може створити враження, що Бог не знає людських сердець. Святе Письмо

запевняє нас, що Бог може повною мірою читати серце, що “все оголене і явне перед очима Того, Кому ми маємо звіт дати” (Хом.): жодна думка і жодний задум нашого серця не сховається перед Ним. Коли ми думаємо про Всемогутнього – про те, що Він знає і чого не знає, – ми розгублені, не відаючи, що казати. З власного досвіду знаємо, що немає нікого, хто міг би сказати, що він буде робити у певних обставинах в майбутньому. Ми можемо припускати, що могли би робити, але ми не впевнені. А якщо ми не впевнені, не знаючи, що будемо робити, то як можна собі уявити, що хтось інший про це знатиме. Жодним умовиводом нам не збагнути, як Бог може знати, що ми можемо робити завтра, хіба що він приневолить наш розум або відгородить шлях, щоб ми могли робити тільки якусь одну річ.

Що стосується Часів Поган, Бог дозволив на різні уряди – Вавилонію, Медо-Персію, Грецію та Рим – щоб вони успішно керували світом. Можна уявити, як Він говорить: “Тільки досі і ані кроку далі”. Гріх у деградованому людстві, якщо його не погамувати, веде людей до різних крайнощів. Таким чином, ми можемо зрозуміти, як Бог знає наперед. Він знає також, коли має бути вибрана Церква, бо має конкретний план цього вибору. Він знав, що сатана запрагне створити систему Анти-Христа – підробку правдивої Церкви. Він знав, скільки святих впродовж відведеного часу може з’явитися в таких умовах і скільки часу потрібно, щоб зібрати визначену наперед кількість, бо Він постановив дозволити сатані діяти в певних межах, щоб випробувати тих, які називають себе Його народом.

Було би нерозумним казати, що існують речі, про які Бог не міг знати або не знає, тобто, що є щось, про що Бог не знає. Можемо лише сказати, що ми не здатні зрозуміти, як Бог міг знати про те, що ми подумаємо завтра або через тиждень. Бог створив людину істотою, яка у своїй моральній поведінці є вільною, і Він завжди поважає її вільний вибір, даючи можливість проявляти власну волю. Він не хоче, щоб люди діяли автоматично. Він дозволяє нам робити власний вибір. Він дає нам Своє Слово, усіляку потрібну підтримку і допомагає всім, хто намагається ходити Його

шляхом. Але всі ці питання, віримо, незабаром для нас вирішаться. Знаємо, що Бог випробовує тих, які називають себе Його народом, і виявляє стан їхніх сердець так, немовби Він не знав його, роблячи це, мабуть, як доказ для ангелів та людей.

ЩО З ЦЬОГО БУДЕ?

Бог піддає Церкву випробуванню зараз. Є багато тих, які називають себе Церквою Христа, але ніколи не уклали Угоди з Богом. Він, натомість, випробовує всіх, хто уклав угоду, щоб побачити, чи їхнє серце справді посвячене: хто в них на першому місці: власне “я”, чи Бог; чи вони прагнуть в житті успіху, чи, навпаки, бажають шанувати Бога і виконувати Його волю. Він випробовує нас, бо хоче знати, хто з нас заслуговує на місце з Його Сином на престолі – на те, щоб царювати з Ним у Царстві, – хто залишиться і здобуде місце у громаді позаобразних левитів, а хто остаточно заслуговуватиме на Другу Смерть.

Нам належить не тільки висока честь бути синами Бога в Євангельському віці, ми також проходимо випробування, щоб отримати

довічну нагороду. Юдеї, які жили і свідомо порушували Закон, втратили тільки теперішнє життя, але не втратили можливості мати вічне життя. Та коли би хтось із нас робив таке, він втратить вічне життя. Тому стосунки Бога з нами виходять за межі стосунків з тілесним Ізраїлем. Наша відповідальність набагато більша, і вирок остаточний.

Царство є тільки для тих, хто за Божою благодаттю стане схожим у серці, в характері на Вчителя і буде любити Господа усім своїм серцем, усією душею (в міру нинішніх сил) і зможе сказати: “Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля”. Жодний інший стан серця, окрім повного підкорення Богу в Христі, не може зробити нас прийнятними для Царства, бо жодний інший стан не показує повної відданості та повної любові до Бога. Не забуваймо, що всі небесні милості та благословення, що їх “око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало”, Бог приготував тільки для тих, хто любить Його понад усе і доказує свою любов. Але Його благодаті достатньо в кожній нашій потребі.

R5527 (1914 p.)

ДЕНЬ ПИТАНЬ

МАТВІЯ 22: 15-22

*“Тож віддайте кесареви кесареві,
а Богові – Боже” (вірш 21).*

НИНІШНЯ лекція показує, що злі виноградарі, недбалі гості так захопилися власними методами та теоріями, що стали майже сліпими до краси Божественного Плану, викладеного через Ісуса. Ми зовсім не спекулюємо цим. Св. Петро, пояснюючи слухачам в П'ятидесятницю, сказав: “А тепер, браття, знаю, що вчинили ви це [розп'яли Христа] з невідомості, як і ваші начальники” (Дії 3: 17). Св. Павло сказав так: “Коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави” (1 Кор. 2: 8). Неправда, приохочена свавіллям, планами та задумами, що не від Бога, завжди має засліплюючий вплив, тому апостол говорить, що “бог цього віку засліпив розум [невіруючих]” до Божого Послання, яке до них завітало.

Навіть християни, якщо на них має вплив неправда або самолюбство і вони не наповнені

Святим Духом, стають засліпленими. Вони по-різному бачать довжину, ширину, висоту і глибину Любові Бога, що вища від усякого розуму: деякі – більше, деякі – менше. Не дивно, що св. Павло молився, щоб очі нашого розуміння могли відчинитися ширше (Еф. 1: 18).

Розуміючи, що вчення Ісуса мають вплив на людей, по-світськи мудрі (духовно сліпі) книжники та фарисеї, які знали про непослідовність власних учень, думали, що вони зможуть викрити також непослідовність учень Ісуса. Для цього вони послали з натовпу кількох своїх послідовників, щоб поставити запитання і спробувати упіймати Ісуса у пастку, щоб показати непослідовність надій, якими Він прагнув надихнути людей, і, тим самим, дискредитувати Його перед натовпом. Перші з них спробували упіймати Його на словах, що свідчили би про Його нелояльність до уряду

і підштовхнули би до Його арешту як бунтівника, який всупереч закону кесаря навчас не платити податки. З іншого боку, якщо Він захищатиме закон кесаря, вони будуть думати, що Він не підтримує громадські настрої.

Ісус мав мудрість згори. У відповідь на їхнє запитання: “Чи годиться давати податок для кесаря, чи ні?” – Він відповів: “Чого ви, лицеміри, Мене випробовуєте? Покажіть Мені гріш податковий. І принесли динарія Йому. А Він каже до них: Чий це образ і напис? Ті відказують: Кесарів. Тоді каже Він їм: Тож віддайте кесареве кесареві, а Богові Боже”. Не дивно, що така відповідь вразила їх, і вони полишили Його. Справді, “чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”!

ЩО Є КЕСАРЕВЕ?

Навряд чи можна сказати, що Учитель намагався спритно уникнути відповіді. Деякі безчесні люди здатні перекручувати запитання і глузувати з того, хто запитує. Але в цьому випадку відповідь була повною: правда і тільки правда у кожному значенні слова, у повній згоді зі всіма ученнями Учителя. Його послідовники були навчені не бунтувати, не сваритися, не чіплятися, а бути вдячними, святими, щасливими, коритися “владі існуючій”. Вони мали усвідомлювати, що існуючі влади царств теперішнього часу призначив Бог, а не тільки люди.

Справді, земні царства не є Божими царствами, як вони інколи себе називають. Часто вони є імперіями та урядами, які узурпували владу, і, як правило, часто потурають гріху, беззаконню, несправедливості, будучи, як це виглядає зовні, наслідком людських інтриг та злих вчинків. Проте Божий народ повинен знати, що Єгова є найвищим Господом, і що хоча частиною Його задуму для теперішнього часу є дозвіл царювання Гріха та Смерті через грішних людей, Він далі здійснює нагляд – перешкоджає або сприяє іншому правителю, – як це підтверджує вираз, що Він призначає, уповноважує (дозволяє) ці царства. Тому, якщо Небесний Отець щось дозволив або дав на щось право, жодна Його слухняна дитина не повинна ані на мить заперечувати це або намагатися змінити.

Святе Письмо говорить, що Бог повищує, і Бог понижує, що у Його розпорядженні безліч тих, які наповнені духом гніву, ненависті, злоби, колотнечі, які готові, коли надійде слушність, задіяти свої сили та сприяти власним самолюбним інтересам. Тому, як тільки Господь забажає щось змінити в земному правлінні та порядках, Йому достатньо забрати стримуючу руку Свого провидіння, щоб злі впливи спричинили зміни. Що стосується тих, які є Божим народом, до них є заклик бути миротворцями, сприяти праведності, жити мирно з усіма людьми, цілковито коритися “владам існуючим”, розуміючи, що ті Божественно призначені, дозволені.

У випадку Римської імперії, кесар якої був верховним правителем, ми бачимо, як Бог пророко звістив (століттями раніше) через пророка Даниїла, що ця імперія здобуде всесвітнє панування. Тому ані Ісусу, ані будь-кому з Його учнів не годилося щось говорити проти представників римської влади. Якщо Рим правив, то Рим треба було підтримувати, а способом підтримки, власне кажучи, була сплата податків. Бачимо, якими умотивованими були слова Ісуса: “Тож віддайте кесареве кесареві, а Богові – Боже”! Пам’ятаймо, що Учитель сам сплатив податок, порадивши св. Петру, коли в них не було грошей, піти і впіймати рибу, з нутра якої той видобув монету, потрібну, щоб сплатити податок за себе та за Ісуса.

ВІДДАТИ БОГОВІ БОЖЕ

Якби ті, які запитували, мали бажання віддати Богу те, що Йому належить, вони думали би зовсім по-іншому, а не намагалися впіймати Ісуса на слові – були би раді стати Його учнями. Що ж то є Боже? Що ми повинні Йому віддати? Відповідаємо, що ми, Його створіння, є Його. Кожний талант і здібність, які ми маємо, по-праву повинні бути використані в службі для нашого Творця і для Його слави.

Крім того, розуміючи, що ми з природи були грішними і що Боже милосердя передбачило викуп через Христа, ми повинні з радістю представляти наші тіла на жертву живу, святую, прийнятну для Бога, бо це – розумна служба. Ми ще більше розуміємо, що ця служба розумна, коли усвідомлюємо доброту Бога, а

саме: що Він збирається благословити весь світ привілеєм реституції усього, загубленого Адамом і відкупленого на Голгофі. Коли ми дізнаємося, що поклик Євангельського віку має на меті дати можливість послідовникам Ісуса бути з Ним у Його Месіанському Царстві, ми повинні наповнитися пошаною і подивом. Усвідомлюючи реальність такого високого поклику, такої зміни природи і здобуття слави, честі та безсмертя, ми повинні віддати Богу все те небагато, що маємо, розуміючи: воно не заслуговує на Божественне прийняття, хіба що стає вартісним через заслугу Ісусової жертви. Ми прийняті тільки в Улюбленому.

ЗМАГАТИСЯ ДО КРОВІ

Сказаному попередньо співзвучна думка, що ми не повинні віддавати кесареві Боже. Ось тут є пастка для багатьох з Божого народу. Вони усвідомлюють, що дружбу зі світом можна здобути тільки ціною жертвування Правдою. Крок за кроком вони переконуються у правдивості слів Святого Письма: “Не дивуйтеся, браття мої, коли світ вас ненавидить”, що темрява ненавидить світло і т. д. Навіть якщо вони віддають кесареві кесарево і кожній людині те, що їй належить: “кому честь – честь”, їхній критерій настільки відрізняється від критерію світу, а їхні погляди – від всього іншого, що це породжує антагонізм, конфлікт інтересів.

Ісус сказав: “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас. Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав,

тому світ вас ненавидить” (Ів. 15: 18, 19). Ще більше на них вплинула переконливість слів ап. Івана: “Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любіть хто світ, у тім немає любові Отцівської” (1 Ів. 2: 15).

Все це означає, що критерії, звичаї, амбіції, погляди і т. п. світу настільки відрізняються від того, що прищеплює Дух Правди, що неможливо погодити одне з другим. “Ніхто двом панам служити не може”. Тому служити Господу усім розумом, душею і силою, віддавати Йому належне – значить іти наперекір поглядам і настроям світу. У цьому полягає справжнє випробування християнського характеру. Тільки ті, які витримують це випробування: “Бог – на першому місці”, тобто покажуть відданість принципам, які Він прищеплює, можуть сподіватися бути членами класу Царства, який зараз вибирається.

Іншими словами, віддати Богу Боже – значить в кінцевому результаті втрату усіх земних вигод та сподівань. Але вірним і відданим Бог передбачив відшкодування. Замість втраченої світської усмішки, вони отримають усмішку Небесного Отця і прихильність свого Відкупителя. Вони також мають обітницю отримати у сто разів більше відшкодування в цьому житті за все, що вони пожертвували для Його Справи, для Божої Справи, для Справи Божественної Правди! Разом зі щедрим відшкодуванням у теперішньому житті приходить запевнення здобути вічне життя в грядущому Віці у сприятливим умовах.

R5512 (1914 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.